

การออกแบบสื่อสิ่งพิมพ์สามมิติ “นิทานพื้นบ้านของไทย”

PAPER SCULPTURE CARDS DESIGN FOR

“THAI TRADITIONAL FOLKTALES”

T120938

นางสาว นิภา โกฏค้ำพดู

เลขหมู่.....
เลขทะเบียน.....120938
วัน, เดือน, ปี.....3 มิถุนายน 2555

b.....
i.....

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชานิตศศิลป์

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ปีการศึกษา 2553-54

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใบอนุญาตศิลปนิพนธ์

การออกแบบสื่อสิ่งพิมพ์สามมิติ เรื่อง “นิทานพื้นบ้านของไทย”

PAPER SCULPTURE CARDS DESIGN FOR “THAI TRADITIONAL FOLKTALES”

นางสาว นิภา โกฏค้ำพลู
Miss NIPA KODKANGPLU

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
อนุมัติให้ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชานิตศศิลป์

อาจารย์ที่ปรึกษาศิลปนิพนธ์

(อาจารย์ไพบุลย์ ตระภูลใจดี)

วันที่ 1 มี.ค. 2554

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อศิลปนิพนธ์

การออกแบบสื่อสิ่งพิมพ์สามมิติ “นิทานพื้นบ้านของไทย”
PAPER SCULPTURE CARDS DESIGN FOR
“THAI TRADITIONAL FOLKTALES”

ชื่อ

นางสาวนิภา โกฏค้ำพล

สาขาวิชา

นิเทศศิลป์

คณะ

สถาปัตยกรรมศาสตร์

ปีการศึกษา

2553

อาจารย์ที่ปรึกษา

อาจารย์ไพบุลย์ ตระภูลใจดี

บทคัดย่อ

โครงการออกแบบนี้เป็น โครงการออกแบบภาพประกอบสื่อสิ่งพิมพ์สามมิติเพื่อเพิ่มความแปลกใหม่ และน่าสนใจให้กับนิทานพื้นบ้านของไทย โดยในการออกแบบนั้น จะออกแบบให้เป็นการผสมผสานระหว่างภาพฝาผนังวัดและภาพกราฟิกแบบสมัยใหม่ โดยใช้เพื่อให้มีความแปลกใหม่ แปลกตา เพื่อดึงดูดความสนใจให้คนรุ่นใหม่หันมาสนใจนิทานพื้นบ้านของไทยมากขึ้น

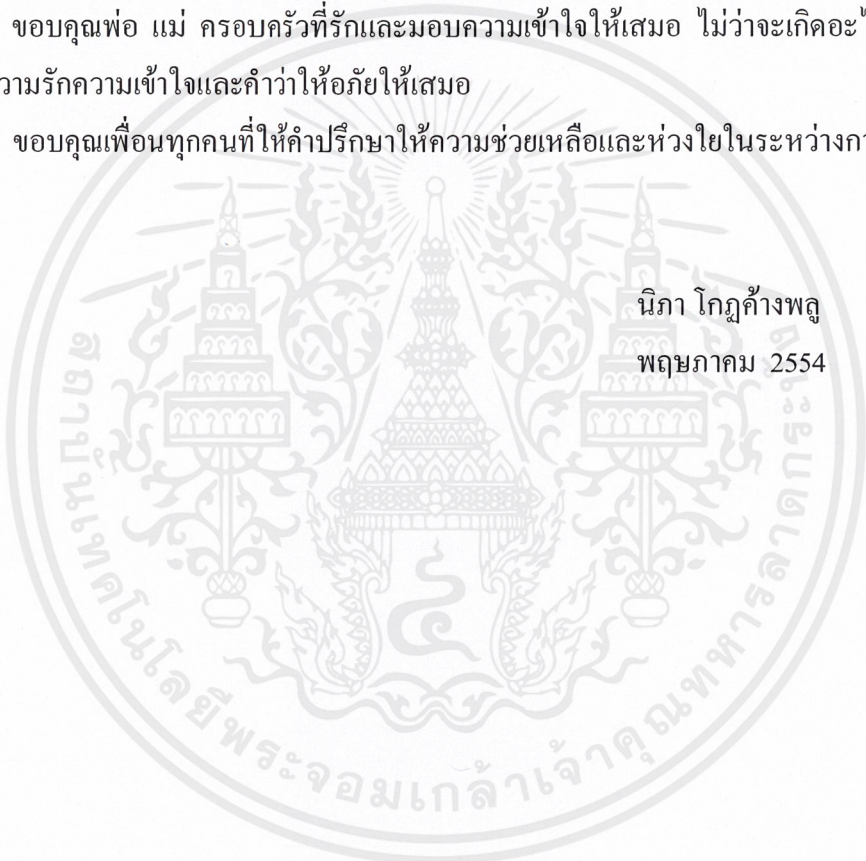
กิตติกรรมประกาศ

โครงการพิเศษครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ ต้องขอขอบพระคุณอาจารย์ที่ปรึกษาทุกท่านที่เสียสละเวลาให้คำปรึกษา แนะนำ และหาแนวทางแก้ไข จนสามารถทำศิลปนิพนธ์ออกมาได้เป็นผลสำเร็จ

ขอขอบคุณสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ และห้องสมุดที่เป็นแหล่งค้นคว้าหาความรู้มาตลอดระยะเวลาการศึกษา

ขอบคุณพ่อ แม่ ครอบครัวที่รักและมอบความเข้าใจให้เสมอ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น พ่อแม่ก็มีแต่ความรักความเข้าใจและคำว่าให้อภัยให้เสมอ

ขอบคุณเพื่อนทุกคนที่ให้คำปรึกษาให้ความช่วยเหลือและห่วงใยในระหว่างการทำศิลปนิพนธ์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ข
สารบัญ.....	ค
สารบัญภาพประกอบ	ง
บทที่	
1 บทนำ.....	1
1.1 ความสำคัญของโครงการ.....	1
1.2 วัตถุประสงค์.....	1
1.3 ขอบเขตของโครงการ	1
1.4 แนวทางการบรรลุเป้าหมาย	2
1.5 ขั้นตอนการทำงาน.....	2
1.6 ผลที่คาดว่าจะได้รับ	2
2 นิทานพื้นบ้านของไทย	
2.1 ที่มาของนิทาน	3
2.2 การแบ่งประเภทของนิทาน.....	3
2.3 อิทธิพลของตำนาน นิทาน นิยาย เรื่องเล่าสัมพันธ์กับการดำรงชีวิต	4
2.4 ประเภทของนิทานในเมืองไทย.....	5
2.5 การแบ่งประเภทของนิทานพื้นบ้าน.....	6
2.6 ก่องข้าวน้อยฆ่าแม่.....	7
2.7 แก้วหน้าม้า.....	10
2.8 ปลาบู่ทอง.....	13
2.9 ท้าวแสนปม	16
2.10 ไกรทอง	18
2.11 พญาคันคาก.....	21
2.12 พระล่อ	23
2.13 โสนน้อยเรือนงาม.....	25

2.14	ตำนานวันสงกรานต์.....	27
2.15	หลวิชัย-คาวี	30
3	ลักษณะลวดลายและศิลปะไทย	
3.1	ความเป็นมาของศิลปะไทย	34
3.2	ลักษณะของศิลปะไทย.....	34
3.3	ลักษณะลวดลายศิลปะไทย	35
3.4	การเขียนภาพจิตรกรรมฝาผนัง.....	35
4	การออกแบบสื่อสิ่งพิมพ์สามมิติ	
4.1	วิธีการทำป๊อบอัพ 90°	38
4.2	วิธีการทำป๊อบอัพ 180°	40
4.2	วิธีการทำป๊อบอัพ โดยใช้เทคนิคการพับแบบ Accordion.	40
5	การวิเคราะห์และสรุปข้อมูลเบื้องต้น	
5.1	แนวความคิดรวบยอด	41
5.2	บทบาทและความสำคัญของการออกแบบ.....	41
5.3	สรุปสาระสำคัญในนิทานแต่ละเรื่อง.....	42
6	ขั้นตอนการออกแบบ	
6.1	แบบร่างนิทานเรื่องก่องข้าวน้อยฆ่าแม่	45
6.2	แบบร่างนิทานเรื่องแก้วหน้าม้า.....	46
6.3	แบบร่างนิทานเรื่องปลาบู่ทอง.....	47
6.4	แบบร่างนิทานเรื่องท้าวแสนปม.....	47
6.5	แบบร่างนิทานเรื่องไกรทอง.....	48
6.6	แบบร่างนิทานเรื่องพญาคันคาก.....	48
6.7	แบบร่างนิทานเรื่องพระลอ	49
6.8	แบบร่างนิทานเรื่องโสนน้อยเรือนงาม	49
6.9	แบบร่างนิทานเรื่องตำนานวันสงกรานต์.....	50
6.10	แบบร่างนิทานเรื่องหลวิชัย-คาวี.....	51

7	ผลงานจริง	
	7.1 ผลงานจริงนิทานเรื่องก่องข้าวน้อยฆ่าแม่.....	52
	7.2 ผลงานจริงนิทานเรื่องแก้วน้ำม้า.....	54
	7.3 ผลงานจริงนิทานเรื่องปลานู๋ทอง.....	56
	7.4 ผลงานจริงนิทานเรื่องท้าวแสนปม.....	58
	7.5 ผลงานจริงนิทานเรื่อง ไกรทอง.....	60
	7.6 ผลงานจริงนิทานเรื่องพญาคันคาก.....	62
	7.7 ผลงานจริงนิทานเรื่องพระลอ.....	64
	7.8 ผลงานจริงนิทานเรื่อง โสนน้อยเรือนงาม.....	66
	7.9 ผลงานจริงนิทานเรื่องตำนานวันสงกรานต์.....	68
	7.10 ผลงานจริงนิทานเรื่องทลวิชัย-คาวี.....	70
8	บทสรุป	
	8.1 สรุปผลการทำงาน.....	73
	8.2 ปัญหาในการทำงาน.....	73
	8.3 ผลที่ได้รับจากการทำงาน.....	74
	บรรณานุกรม.....	74
	ประวัติผู้จัดทำวิทยานิพนธ์.....	75

สารบัญภาพประกอบ

ภาพที่	หน้า
1. ตัวอย่างภาพประกอบเรื่องก่องข้าวน้อยฆ่าแม่ รูปที่ 1.....	9
2. ตัวอย่างภาพประกอบเรื่องก่องข้าวน้อยฆ่าแม่ รูปที่ 2	9
3. ตัวอย่างภาพประกอบเรื่องก่องข้าวน้อยฆ่าแม่ รูปที่ 3	9
4. ตัวอย่างภาพประกอบเรื่องแก้วหน้าม้า รูปที่ 4	12
5. ตัวอย่างภาพประกอบเรื่องแก้วหน้าม้า รูปที่ 5	12
6. ตัวอย่างภาพประกอบเรื่องแก้วหน้าม้า รูปที่ 6	12
7. ตัวอย่างภาพประกอบเรื่องแก้วหน้าม้า รูปที่ 7	12
8. ตัวอย่างภาพประกอบเรื่องปลาบู่ทอง รูปที่ 8	15
9. ตัวอย่างภาพประกอบเรื่องปลาบู่ทอง รูปที่ 9	15
10. ตัวอย่างภาพประกอบเรื่องปลาบู่ทอง รูปที่ 10	15
11. ตัวอย่างภาพประกอบเรื่องท้าวแสนปม รูปที่ 11	18
12. ตัวอย่างภาพประกอบเรื่องท้าวแสนปม รูปที่ 12	18
13. ตัวอย่างภาพประกอบเรื่องท้าวแสนปม รูปที่ 13	18
14. ตัวอย่างภาพประกอบเรื่องท้าวแสนปม รูปที่ 14	18
15. ตัวอย่างภาพประกอบเรื่องไกรทอง รูปที่ 15	20
16. ตัวอย่างภาพประกอบเรื่องไกรทอง รูปที่ 16	20
17. ตัวอย่างภาพประกอบเรื่องไกรทอง รูปที่ 17	20
18. ตัวอย่างภาพประกอบเรื่องไกรทอง รูปที่ 18	20
19. ตัวอย่างภาพประกอบเรื่องพญาคันคาก รูปที่ 19	22
20. ตัวอย่างภาพประกอบเรื่องพญาคันคาก รูปที่ 20	22
21. ตัวอย่างภาพประกอบเรื่องพญาคันคาก รูปที่ 21	22
22. ตัวอย่างภาพประกอบเรื่องพระลอ รูปที่ 22	24
23. ตัวอย่างภาพประกอบเรื่องพระลอ รูปที่ 23	24
24. ตัวอย่างภาพประกอบเรื่องพระลอ รูปที่ 24	24
25. ตัวอย่างภาพประกอบเรื่องโสนน้อยเรือนงาม รูปที่ 25	26
26. ตัวอย่างภาพประกอบเรื่องโสนน้อยเรือนงาม รูปที่ 26	26
27. ตัวอย่างภาพประกอบเรื่องตำนานวันสงกรานต์ รูปที่ 27	29
28. ตัวอย่างภาพประกอบเรื่องตำนานวันสงกรานต์ รูปที่ 28	29
29. ตัวอย่างภาพประกอบเรื่องตำนานวันสงกรานต์ รูปที่ 29	29
30. ตัวอย่างภาพประกอบเรื่องตำนานวันสงกรานต์ รูปที่ 30	29

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพประกอบ(ต่อ)

ภาพที่	หน้าที่
31. ตัวอย่างภาพประกอบเรื่องตำนานวันวันสงกรานต์ รูปที่ 31.....	29
32. ตัวอย่างภาพประกอบเรื่องหลวิชัย-คาวี รูปที่ 32.	29
33. ตัวอย่างภาพประกอบเรื่องหลวิชัย-คาวี รูปที่ 33.....	29
34. ตัวอย่างภาพประกอบเรื่องหลวิชัย-คาวี รูปที่ 34.	29
35. ภาพเทคนิคการสร้างป๊อบอัพแบบ 90° รูปที่ 35.....	38
36. ภาพเทคนิคการสร้างป๊อบอัพแบบ 90° รูปที่ 36.	39
37. ภาพเทคนิคการสร้างป๊อบอัพแบบ 90° รูปที่ 37	39
38. ภาพเทคนิคการสร้างป๊อบอัพแบบ 90° รูปที่ 38.	39
39. ภาพเทคนิคการสร้างป๊อบอัพแบบ 90° รูปที่ 39.	39
40. ภาพเทคนิคการสร้างป๊อบอัพแบบ 90° รูปที่ 40.	39
41. ภาพเทคนิคการสร้างป๊อบอัพแบบ 90° รูปที่ 41	39
42. ภาพเทคนิคการสร้างป๊อบอัพแบบ 180° (V-fold) รูปที่ 42.....	40
43. ภาพเทคนิคการสร้างป๊อบอัพแบบ 180° (Floating Layers) รูปที่ 43.	40
44. ภาพเทคนิคการสร้างป๊อบอัพแบบ 180° (Magic Box) รูปที่ 44.....	40
45. ภาพเทคนิคการสร้างป๊อบอัพแบบ 180° (Moving Arm) รูปที่ 45.....	40
46. ภาพเทคนิคการสร้างป๊อบอัพแบบ 180° (Pull-up planes) รูปที่ 46.....	40
47. ภาพเทคนิคการสร้างป๊อบอัพโดยใช้การพับแบบ accordion รูปที่ 47.	40
48. แบบร่างนิทานเรื่องก่องข้าวน้อยฆ่าแม่ รูปที่ 48.....	45
49. แบบร่างนิทานเรื่องก่องข้าวน้อยฆ่าแม่ รูปที่ 49.....	45
50.แบบร่างนิทานเรื่องแก้วหน้าม้า รูปที่ 50.....	46
51.แบบร่างนิทานเรื่องแก้วหน้าม้า รูปที่ 51.....	46
52. แบบร่างนิทานเรื่องปลาบู่ทอง รูปที่ 52.....	47
53. แบบร่างนิทานเรื่องท้าวแสนปม รูปที่ 53.....	47
54. แบบร่างนิทานเรื่องไกรทอง รูปที่ 54.....	48
55. แบบร่างนิทานเรื่องพญาคันคาก รูปที่ 55.....	48
56. แบบร่างนิทานเรื่องพระลอ รูปที่ 56.....	49
57. แบบร่างนิทานเรื่อง โสนน้อยเรือนงาม รูปที่ 57.	49
58. แบบร่างนิทานเรื่องตำนานวันสงกรานต์ รูปที่ 58.	50
59. แบบร่างนิทานเรื่องหลวิชัย-คาวี รูปที่ 59.	51
60. ภาพผลงานจริงนิทานเรื่องก่องข้าวน้อยฆ่าแม่ (ด้านหน้า) รูปที่60	52

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

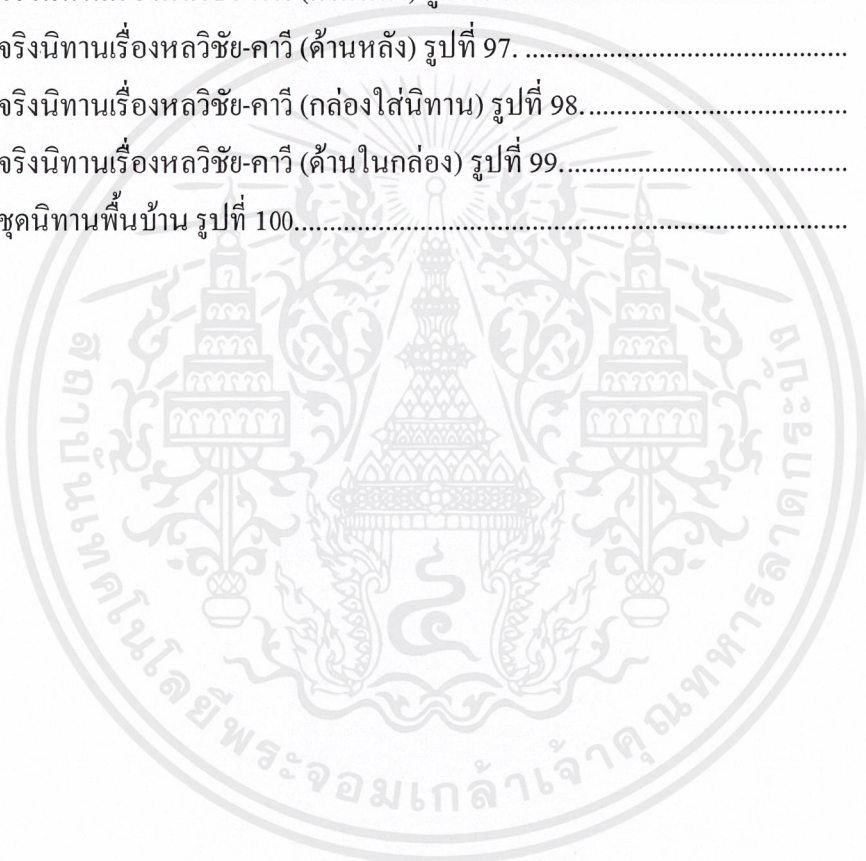
สารบัญภาพประกอบ(ต่อ)

ภาพที่	หน้าที่
61.ภาพผลงานจริงนิทานเรื่องก่องข้าวน้อยฆ่าแม่ (ด้านหลัง) รูปที่ 61.....	52
62. ภาพผลงานจริงนิทานเรื่องก่องข้าวน้อยฆ่าแม่ (กล่องใส่นิทาน)รูปที่ 62.....	53
63. ภาพผลงานจริงนิทานเรื่องก่องข้าวน้อยฆ่าแม่ (ด้านในกล่อง)รูปที่63.....	53
64. ภาพผลงานจริงนิทานเรื่องแก้วหน้าม้า (ด้านหน้า) รูปที่ 64.	54
65. ภาพผลงานจริงนิทานเรื่องแก้วหน้าม้า (ด้านหลัง) รูปที่ 65	54
66. ภาพผลงานจริงนิทานเรื่องแก้วหน้าม้า (กล่องใส่นิทาน) รูปที่ 66.....	55
67. ภาพผลงานจริงนิทานเรื่องแก้วหน้าม้า (ด้านในกล่อง) รูปที่ 67.....	55
68.ภาพผลงานจริงนิทานเรื่องปลาบู่ทอง (ด้านหน้า) รูปที่ 68.	56
69.ภาพผลงานจริงนิทานเรื่องปลาบู่ทอง (ด้านหลัง) รูปที่ 69.	56
70. ภาพผลงานจริงนิทานเรื่องปลาบู่ทอง (กล่องใส่นิทาน) รูปที่ 70.....	57
71. ภาพผลงานจริงนิทานเรื่องปลาบู่ทอง (ด้านในกล่อง) รูปที่ 71.....	57
72. ภาพผลงานจริงนิทานเรื่องท้าวแสนปม (ด้านหน้า) รูปที่ 72.	58
73.ภาพผลงานจริงนิทานเรื่องท้าวแสนปม (ด้านหลัง) รูปที่ 73.	58
74. ภาพผลงานจริงนิทานเรื่องท้าวแสนปม (กล่องใส่นิทาน) รูปที่ 74.....	59
75. ภาพผลงานจริงนิทานเรื่องท้าวแสนปม (ด้านในกล่อง) รูปที่ 75.....	59
76. ภาพผลงานจริงนิทานเรื่องไกรทอง (ด้านหน้า) รูปที่ 76.....	60
77.ภาพผลงานจริงนิทานเรื่องไกรทอง (ด้านหลัง) รูปที่ 77.	60
78. ภาพผลงานจริงนิทานเรื่องไกรทอง (กล่องใส่นิทาน) รูปที่ 78.....	61
79. ภาพผลงานจริงนิทานเรื่องไกรทอง (ด้านในกล่อง) รูปที่ 79.....	61
80. ภาพผลงานจริงนิทานเรื่องพญาคันคาก (ด้านหน้า) รูปที่ 80	62
81. ภาพผลงานจริงนิทานเรื่องพญาคันคาก (ด้านหลัง) รูปที่ 81.	62
82. ภาพผลงานจริงนิทานเรื่องพญาคันคาก (กล่องใส่นิทาน) รูปที่ 82.....	63
83. ภาพผลงานจริงนิทานเรื่องพญาคันคาก (ด้านในกล่อง) รูปที่ 83.....	63
84. ภาพผลงานจริงนิทานเรื่องพระลอ (ด้านหน้า) รูปที่ 84.....	64
85. ภาพผลงานจริงนิทานเรื่องพระลอ (ด้านหลัง) รูปที่ 85.	64
86. ภาพผลงานจริงนิทานเรื่องพระลอ (กล่องใส่นิทาน) รูปที่ 86.....	65
87. ภาพผลงานจริงนิทานเรื่องพระลอ (ด้านในกล่อง) รูปที่ 87.....	65
88.ภาพผลงานจริงนิทานเรื่องโสนน้อยเรือนงาม (ด้านหน้า) รูปที่ 88.	66
89. ภาพผลงานจริงนิทานเรื่องโสนน้อยเรือนงาม (ด้านหลัง) รูปที่ 89.....	66

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพประกอบ(ต่อ)

ภาพที่	หน้าที่
90. ภาพผลงานจริงนิทานเรื่อง โสนน้อยเรือนงาม (กล่องใส่นิทาน) รูปที่ 90.	67
91. ภาพผลงานจริงนิทานเรื่อง โสนน้อยเรือนงาม (ด้านในกล่อง) รูปที่ 91.	67
92. ภาพผลงานจริงนิทานเรื่องตำนานวันสงกรานต์ (ด้านหน้า) รูปที่ 92.	68
93. ภาพผลงานจริงนิทานเรื่องตำนานวันสงกรานต์ (ด้านหลัง) รูปที่ 93.	68
94. ภาพผลงานจริงนิทานเรื่องตำนานวันสงกรานต์ (กล่องใส่นิทาน) รูปที่ 94.	69
95. ภาพผลงานจริงนิทานเรื่องตำนานวันสงกรานต์ (ด้านในกล่อง) รูปที่ 95.	69
96. ภาพผลงานจริงนิทานเรื่องหลวิชัย-คาวี (ด้านหน้า) รูปที่ 96.	70
97. ภาพผลงานจริงนิทานเรื่องหลวิชัย-คาวี (ด้านหลัง) รูปที่ 97.	70
98. ภาพผลงานจริงนิทานเรื่องหลวิชัย-คาวี (กล่องใส่นิทาน) รูปที่ 98.	71
99. ภาพผลงานจริงนิทานเรื่องหลวิชัย-คาวี (ด้านในกล่อง) รูปที่ 99.	71
100. ภาพกล่องชุดนิทานพื้นบ้าน รูปที่ 100.	72

บทนำ

โครงการออกแบบสื่อสิ่งพิมพ์สามมิติ ประกอบนิทานพื้นบ้าน

ความสำคัญของโครงการ

ในปัจจุบันนิทานพื้นบ้านของไทยยังไม่ค่อยได้รับความสนใจมากนัก จึงต้องการใช้การออกแบบสื่อสิ่งพิมพ์สามมิติ ที่ผสมผสานระหว่างภาพวาดฝาผนังวัดและกราฟิก แบบสมัยใหม่มาผสมผสานกันเพื่อให้เกิดความน่าสนใจ เพื่อดึงดูดให้คนรุ่นใหม่ได้หันมาสนใจนิทานพื้นบ้านของไทยมากขึ้น เพื่อเผยแพร่นิทานพื้นบ้านของไทยให้คงอยู่สืบไป

กลุ่มเป้าหมาย วัยรุ่นไทยอายุ 13-20 ปี และผู้มีความสนใจในวัฒนธรรมไทย

วัตถุประสงค์

1. ศึกษาการออกแบบภาพประกอบ
2. ศึกษาการออกแบบจัดทำสื่อสิ่งพิมพ์สามมิติ
3. ทดลองออกแบบสื่อสิ่งพิมพ์สามมิติ เป็นการ์ดภาพประกอบนิทาน เพื่อให้คนรุ่นใหม่ได้หันมาสนใจนิทานพื้นบ้านของไทย

ขอบเขตโครงการ :

1. ชุดการ์ดสามมิตินิทานพื้นบ้านไทย 10 เรื่อง
 1. ก่องข้าวน้อยฆ่าแม่
 2. แก้วหน้าม้า
 3. ปลาบู่ทอง
 4. ท้าวแสนปม
 5. ไกรทอง
 6. พญาคันคาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7. พระลอ
8. โสนน้อยเรือนงาม
9. ตำนานนางสงกรานต์
10. หลวิชัย-กาวิ

2. บรรณวิธานที่รวมชุด

แนวทางการบรรณวิธานเป้าหมาย

1. รวบรวมข้อมูล
 - 1.1 นิทานพื้นบ้านของไทย
 - 1.2 การออกแบบสื่อสิ่งพิมพ์สามมิติ
2. วิเคราะห์ข้อมูลและสรุปประเด็นที่ต้องการนำเสนอ
3. เลือกรูปแบบการนำเสนอ
4. นำเสนอแบบร่าง
5. ปรับปรุงแบบร่างเพื่อให้ได้แบบที่สมบูรณ์ที่สุด
6. สร้างสรรผลงาน

ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1. รู้จักนำวิธีการทางกราฟิก การสร้างภาพประกอบ การใช้เทคนิคสื่อสิ่งพิมพ์สามมิติ มาใช้ในการออกแบบเพื่อสื่อความหมายได้สั้น กระชับ สามารถเข้าใจได้อย่างรวดเร็ว
2. คนรุ่นใหม่หันมาให้ความสนใจในนิทานพื้นบ้านของไทยเรามากยิ่งขึ้น

บทที่ 2

นิทานพื้นบ้านของไทย

2.1 ที่มาของนิทาน

1. มาจากความต้องการให้เกิดความสนุกสนานบันเทิง จึงมีการผูกเรื่องขึ้น หรือการนำเรื่องไปผสมผสานกับเรื่องที่มีอยู่เดิม

2. มาจากความต้องการอบรมสั่งสอน ในแง่ของพุทธศาสนาให้ความรู้ ด้านศีลธรรม เพื่อให้การอบรมสั่งสอนให้คนประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ดีงาม อยู่ในกฎระเบียบของสังคม เช่น นิทานธรรมบท นิทานอีสป เป็นต้น

3. มาจากการยกตัวอย่างประกอบคำอธิบาย จึงมีการสมมุติเรื่องราวขึ้นมา เพื่อให้เข้าใจได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

นิทานที่เป็นเรื่องเล่าสืบต่อกันมาจะมีลักษณะเฉพาะ

1. จะต้องเป็นเรื่องเล่าด้วยถ้อยคำธรรมดา ใช้ภาษาชาวบ้านทั่วไป
2. เป็นเรื่องที่เล่าสืบต่อกันมาเป็นเวลาช้านาน ซึ่งในตอนหลังอาจนำมาเขียนขึ้นตามที่เล่าไว้
3. ไม่ปรากฏว่าใครเป็นคนเล่าดั้งเดิม เป็นแต่รู้ว่าเคยได้ยินหรือได้ฟังมาหรือเขาเล่าว่าหรือบรรพบุรุษเป็นผู้เล่าให้ฟัง

2.2 การแบ่งประเภทของนิทาน

มีผู้ศึกษานิทานและพยายามจัดหมวดหมู่หรือแบ่งแยกเพื่อให้ง่ายต่อการศึกษา ซึ่งแบ่งได้หลายวิธี ดังนี้

1. แบ่งนิทานตามเขตพื้นที่ คือ พบนิทานที่ถิ่นใดก็เป็นของถิ่นนั้น เช่น เขตอินเดีย เขตประเทศนับถือศาสนาอิสลาม เขตชนชาติยิวในเอเชียไมเนอร์ เป็นต้น

2. แบ่งนิทานตามแบบของนิทาน แบ่งออกได้ ดังนี้

1. นิทานปรัมปรา
2. นิทานท้องถิ่น แยกย่อยเป็น
 - นิทานอธิบายสิ่งต่าง ๆ

- นิทานเกี่ยวกับความเชื่อ
 - นิทานวีรบุรุษ
 - นิทานนักบวช
 - นิทานเกี่ยวกับสมบัติที่ฝังไว้
 - นิทานสอนใจ
3. เทพนิยาย
 4. นิทานสัตว์ แบ่งเป็น
 - นิทานสอนคติธรรม
 - นิทานเล่าไม่รู้จบ
 5. นิทานตลก

3. แบ่งนิทานตามชนิดของนิทาน หมายถึงเป็นการแบ่งตามแบบที่ 2 ที่แบ่งให้ย่อยแต่ละชนิดละเอียดลงไปอีก

4. แบ่งนิทานตามสาระของนิทาน หมายถึงการพิจารณาที่ "แก่น" (element) ของนิทานเป็นหลัก ในการจัดหมวดหมู่นิทาน การแบ่งโดยใช้ "แก่น" ของนิทานนี้จะแบ่งได้ละเอียดที่สุดในที่นี้จะกล่าวถึงนิทานชาวบ้านตามแบบที่ 2 เพราะส่วนใหญ่นิยมใช้และเข้าใจได้ดี

2.3 อิทธิพลของตำนาน นิทาน นิยาย เรื่องเล่าสัมพันธ์กับการดำรงชีวิต

1. เป็นสิ่งสะท้อนให้เห็นลักษณะของสังคม วิถีชีวิต ทักษะคิด ความคิดเห็นของคนในสังคม
2. สังคมเปลี่ยนแปลงเรื่องตำนาน นิทาน นิยาย เรื่องเล่าก็เปลี่ยนแปลง โดยคัดแปลงมาเป็นละครวิทยุ โทรทัศน์ สิ่งตีพิมพ์ แถบบันทึกเสียง เพื่อให้เหมาะกับ ยุคสมัย
3. เป็นสิ่งที่สร้างความเพลิดเพลินให้กับกลุ่มชนกลุ่มต่าง ๆ ซึ่งมีการเล่า นิทาน ตำนาน เรื่องเล่า ในระหว่างครอบครัว กลุ่มคนทำงานร่วมกัน ฯลฯ
4. ช่วยสร้างความสัมพันธ์ระหว่างคนในครอบครัว ผู้ใหญ่กับเด็ก ปู่ย่าตายาย ลูกหลาน คนทำงานร่วมกัน
5. ช่วยการศึกษาและเสริมสร้างจินตนาการ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญสำหรับ ความคิดสร้างสรรค์
6. ช่วยปลูกฝังจริยธรรมและรักษามรดกของสังคม นิทานจะให้ข้อคิดกับผู้ฟัง ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ให้ประพฤติดี ประพฤติชอบอยู่ในระเบียบอันดีงาม ของสังคม

2.4 ประเภทของนิทานในเมืองไทย

นิทานไทยเป็นอาหารทางใจอย่างหนึ่งของมนุษย์ นิทานเป็นแหล่งรวบรวมจินตนาการและความฝัน นิทานเป็นทางออกทางใจของมนุษย์ ทำให้มีความสุขและช่วยผ่อนคลายความทุกข์ในใจได้แก่ นิทานพื้นบ้าน นิทานชาดก นิทานกาพย์กลอน นิทานสอนใจ นิทานตลก

นิทานพื้นบ้าน

นิทานพื้นบ้าน เป็นการเล่านิทานเรื่องเก่าแก่ก่อนประวัติศาสตร์ และเป็นที่ยอมรับแพร่หลายทั่วไปในทุกหนทุกแห่ง ในหมู่ชนทุกชั้น นับตั้งแต่พระราชาลงมาถึงคนยากจน (และยังมีนิทานเล่าว่า แม้เทวดาก็ชอบฟังนิทาน ถ้ามนุษย์เล่านิทานในเวลากลางวันจะถูกเทวดาสาปแช่ง เพราะเวลากลางวันเทวดาต้องไปเฝ้าพระอิศวร ไม่มีโอกาสไปชุมนุมกันฟังนิทานที่มนุษย์เล่าด้วย) ถึงแม้ว่าเรื่องในนิทานจะแตกต่างกันไปตามภาคต่าง ๆ ของโลก แต่จุดประสงค์ดั้งเดิมในการเล่านิทานของมนุษย์เป็นอย่างเดียวกันหมด นั่นก็คือ มนุษย์เราทั่วไปล้วนต้องการเครื่องบันเทิงใจในยามว่างงานประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่งเป็นเหตุผลเนื่องมาแต่ศาสนา ซึ่งถือเป็นเรื่องที่มีอิทธิพลเหนือจิตใจมนุษย์ และเป็นต้นเหตุให้มีนิทานขึ้นมากมาย

นิทานพื้นบ้านเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่มีคุณค่าอย่างยิ่ง เขาชวนควรสนใจใฝ่ศึกษาค้นคว้านิทานพื้นบ้านในท้องถิ่นของตนเพื่อที่จะทำให้มีความรู้ ความเข้าใจในวิถีชีวิต ความเชื่อ ค่านิยมของคนพื้นบ้าน ทำให้เกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลิน และมีการพัฒนาด้านจิตพิสัยดียิ่งขึ้น

นอกจากนี้ยังเป็นการสืบสานวัฒนธรรมของคนรุ่นหนึ่งกับอีกรุ่นหนึ่งให้มีความงอกงามต่อเนื่องกันไป ซึ่งหมายถึงว่าเราได้ร่วมศึกษา อนุรักษ์ พื้นฟูดูแลและเผยแพร่นิทานพื้นบ้าน อันเป็นมรดกสำคัญของ ตำนานให้ดำรงอยู่ต่อไป

นิทานพื้นบ้านส่วนใหญ่มีการถ่ายทอดด้วยการบอกเล่าด้วยวาจา เรียกว่า วรรณกรรม มุขปาฐะ และมีการจดบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร ซึ่งเราเรียกว่า วรรณกรรมลายลักษณ์ ข้อมูลทั้งสองประเภทยังคงมีการรักษาไว้ด้วยการจดจำ และด้วยการเก็บรักษาในรูปแบบของหนังสือ

ผู้ที่เป็นเจ้าของนิทานพื้นบ้าน ซึ่งได้ถ่ายทอดข้อมูลเหล่านั้น ให้แก่ผู้ที่สนใจศึกษาเราเรียกว่า วิทยากร (วิทยากร เป็น คำสมาสในภาษาสันสกฤตและบาลี มาจากคำว่า “ วิทยา ” = ความรู้ และ คำว่า “ กร ” = ผู้ทำ หมายถึง ผู้ทำความรู้ หรือผู้ทรงความรู้ความสามารถในศิลปวิทยาของตน) การที่เราจะศึกษานิทานพื้นบ้านจึงต้องอาศัยข้อมูลจากวิทยากรท้องถิ่น เมื่อได้ข้อมูลมาแล้วก็นำข้อมูลมาศึกษาอย่างเป็นขั้นตอน

2.5 การแบ่งประเภทของนิทานพื้นบ้าน

1. **ประเภทเทพนิยายหรือปรัมปรา (Fairy tale)** โดยจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับเทพดา นางฟ้า เรื่องมหัศจรรย์ สิ่งเหนือธรรมชาติ เป็นความฝันและจินตนาการของผู้แต่ง เรียกได้หลายอย่างเช่น นิทานมหัศจรรย์ นิทานบรรพบุรุษ เรื่องราวมักเกี่ยวข้องกับราชสำนัก เจ้าหญิง เจ้าชาย มีแม่มด มียักษ์ สัตว์ประหลาด ตัวละครที่ดีจะเป็นฝ่ายชนะ เช่น เรื่องพระอภัยมณี คาวิ สังข์ทอง พระสุธนมโนห์รา ฯลฯ

2. **ประเภทชีวิตจริง (Novella)** เป็นเรื่องที่ดำเนินอยู่ในโลกของความจริง มีการบ่งสถานที่และตัวละครชัดเจน อาจมีปาฏิหาริย์อิทธิฤทธิ์แต่เป็นไปได้ในลักษณะที่เป็นไปได้ โดยใช้สถานที่ เวลา ตัวละครที่มา จากความจริง เช่น ขุนช้างขุนแผน พระอภัยมณี (บางส่วนที่มาจากชีวิตจริงของผู้แต่ง) พระลอ พระรถเมรี พระร่วง ไกรทอง เป็นต้น

3. **ประเภทวีรบุรุษ (Hero tale)** เป็นเรื่องที่มีหลายตอนขนาดยาว อาจจะคล้ายชีวิตจริงหรือจินตนาการ เป็นเรื่องเล่าที่กล่าวถึงวีรบุรุษที่ต้องผจญภัยที่มีลักษณะเหนือมนุษย์ เช่น เรื่อง เฮอรัลด์ ลิส เซซิอุสและเพอร์ซิอุสของกรีก เป็นต้น

4. **ประเภทนิทานประจำถิ่น (Sage)** มักเป็นเรื่องแปลกพิสดารซึ่งเชื่อว่า เคยเกิดขึ้นจริง ณ สถานที่ใดสถานที่หนึ่ง บ่งบอกสถานที่และตัวละครชัดเจน อาจมาจากประวัติศาสตร์ อาจเป็นไปได้ทั้งมนุษย์ สัตว์ เทพดา ผี เช่น เรื่อง พระยาพาน พระร่วง เจ้าแม่สร้อยดอกหมาก ตามองลาย ท้าวปาจิตกับนางอรพิม เป็นต้น

5. **ประเภทเล่าอธิบายเหตุ (Explanatory tale)** เป็นเรื่องอธิบายกำเนิด ความเป็นมาของสิ่งที่เกิดขึ้นในธรรมชาติ การกำเนิดของสัตว์ว่าเหตุใดจึงมีรูปร่างลักษณะต่างๆ การกำเนิดของพืช มนุษย์ ดวงดาวต่าง ๆ เป็นต้น เช่น ทำไมจระเข้จึงไม่มีลิ้น กำเนิด ดาวลูกไก่ กำเนิดจันทรคราส เป็นต้น

6. **ประเภทเทพปกรณัมหรือเทพปกรณัม (Myth)** เป็นเรื่องที่เล่าอธิบายถึงกำเนิดของจักรวาล มนุษย์ สัตว์ ปาฏิหาริย์ทางธรรมชาติ เช่น ลม ฝน กลางวัน กลางคืน ฟ้าร้อง ฟ้าผ่า แสดงถึงความเชื่อทางศาสนา มี เรื่องของเทพที่เรารู้จักกันดี เช่น เมขลา รามสูร เป็นต้น

7. **ประเภทสัตว์ (Animal tale)** เป็นเรื่องที่มีสัตว์เป็นตัวเอก โดยจะแสดงให้เห็นความฉลาดและความโง่เขลาของสัตว์ โดยเจตนาจะมุ่งสอนจริยธรรมหรือคติธรรม ซึ่งจัดเป็นเรื่องประเภทให้คติสอนใจ เช่น นิทานอีสป และปัญญาจันตระ

8. **ประเภทมุขตลก (Merry tale)** เป็นเรื่องขนาดสั้นอาจเป็นเรื่องเกี่ยวกับมนุษย์ หรือสัตว์ จุดสำคัญของเรื่องอยู่ที่ความไม่น่าเป็นไปได้ ซึ่งเกี่ยวข้องกับความโง่ ความฉลาด การใช้กลฉ้อ การแข่งขัน การปลอมแปลง ความเกียจคร้าน เรื่องเพศ การโม้ คนหูหนวก นักบวช พระกับชี ลูกเขยกับแม่ยาย ศรีธนญชัย กระต่ายกับเต่า เป็นต้น

9. **ประเภทศาสนา (Religious tale)** เป็นเรื่องเกี่ยวกับศาสนา ตัวอย่างเช่น เรื่องเล่าเกี่ยวกับพระเยซู เหล่านักบุญ พระพุทธเจ้า พระพุทธสาวก ซึ่งไม่มีปรากฏในพระไตรปิฎกอยู่หลายเรื่อง ซึ่งนิทานประเภทนี้พรรณนาของผู้เล่ามักถือว่าเป็นเรื่องจริง

10. **ประเภทเรื่องผี** เป็นเรื่องเกี่ยวกับผีต่าง ๆ ซึ่งไม่ปรากฏแน่ชัดว่ามาจากไหน หรือเกิดอย่างไร เช่น ผีบ้านผีเรือน และผีปกกะโหล่งของคนไทยในภาคเหนือ หรือผีที่เป็นคนตายแล้วมาหลอกด้วยรูปร่างวิธีการต่าง ๆ หรือผีกองกอย ฯลฯ

11. **ประเภทเข้าแบบ (Formular tale)** จัดว่าเป็นเรื่องที่มีโครงเรื่องสำคัญเล่าเพื่อความสนุกสนานของผู้เล่าและผู้ฟัง อาจมีการเล่นเกม หรือการแบ่งเป็นนิทานลูกโซ่ เช่น ในเรื่องตากับยายปลุกถั่วปลุกงาให้หลานเฝ้า นิทานหลอกผู้ฟัง และ นิทานไม่รู้จบ เช่น เกี่ยวการนับจะเล่าเรื่อยไป เพียงแต่เปลี่ยนตัวเลข

เนื้อหาของนิทานในชุดนิทานพื้นบ้านชุดนี้มีด้วยกัน 10 เรื่อง โดยในนิทานแต่ละเรื่องล้วนแล้วแต่มีข้อคิดแฝงหลักธรรมที่มีประโยชน์ ดังเช่นที่จะปรากฏดังต่อไปนี้

2.6 ก่องข้าวน้อยแม่

ครั้งหนึ่ง เมื่อหลายร้อยปีมาแล้วที่บ้านตาดทอง ในช่วงฤดูฝนจะมีการเตรียมปักดำกล้าข้าว ทั่วครอบครัวจะออกไปไถนาเตรียมการเพราะปลูก ครอบครัวของชายหนุ่มคนหนึ่งกำพร้าพ่อ ไม่ปรากฏชื่อเป็นหลักฐานก็ออกไปปฏิบัติภารกิจเช่นเดียวกัน

วันหนึ่งเขาไถนาอยู่นานจนสาย ดวงตะวันขึ้นสูงแล้วรู้สึกเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียมากกว่าปกติ และหิวข้าวมากกว่าทุกวันโดยปกติแล้วแม่ผู้ชราจะมาส่งก่องข้าวให้ทุกวัน แต่วันนี้กลับมาช้าผิดปกติ เขาจึงหยุดไถนาเข้าพักผ่อนอยู่ใต้ต้นไม้ โดยปล่อยให้ทุยให้ไปกินหญ้า สายตาเหม่อมองไปทางบ้านเฝ้ารอคอยแม่ผู้ชราของตนที่จะมาส่งข้าวตามเวลาที่ควรจะมา ด้วยความรู้สึกกระวนกระวายใจยิ่งนัก พอถึงช่วงสายตะวันขึ้นสูง แดดก็ยิ่งร้อน อีกทั้งความหิวกระหายก็ยิ่งทวีคูณขึ้น

ทันใดนั้น เขามองเห็นแม่เดินเลียบมาตามคันนาพร้อมก่องข้าวน้อยๆ ห้อยต้องแต่งอยู่บนเสาแหกรกาน เขารู้สึกไม่พอใจที่แม่เอาก่องข้าวน้อยนั้นมาช้ามาก และด้วยความหิวกระหายจนตาสาย อารมณ์พลุ่งพล่าน เขาคิดว่าข้าวในก่องข้าวน้อยนั้นคงกินไม่พออิมเป็นแน่ จึงเอ่ยต่อว่าแม่ของตนว่า

"อ๊แม่มึงไปทำอะไรอยู่จึงมาส่งข้าวให้กูช้านัก ก่องข้าวก็เอามาแต่ก่องน้อยๆ กูจะกินอิมหรือ"

ภาพประกอบเรื่องก๋องข้าวน้อยฆ่าแม่

รูปที่ 1

รูปที่ 2

รูปที่ 3

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.7 แก้วหน้าม้า

นางแก้วหน้าม้าเป็นธิดาสามัญชนชาวเมืองมิลิตา เหตุที่นางมีชื่อเช่นนี้เพราะก่อนตั้งครรภ์ผู้เป็นมารดาได้ฝันว่าเทวดาได้นำแก้วมาให้ พอให้กำเนิดบุตรสาวเลยตั้งชื่อว่า "แก้ว" แต่เนื่องจากใบหน้าเหมือนม้าชาวบ้านจึงพากันเรียกว่า "นางแก้วหน้าม้า"

นางแก้วนั้นวัยไล่เลี่ยกับพระปิ่นทอง พระโอรสเมืองมิลิตา และมีญาณวิเศษสามารถล่วงรู้ลมฝน จึงเป็นที่รักใคร่ของชาวบ้าน วันหนึ่งว่าวของพระปิ่นทองตกมาแถวบ้านนางแก้ว ที่เมื่อเก็บว่าวจุฬาได้ นางแก้วก็ตั้งใจจะเก็บไว้เล่นเอง เมื่อพระปิ่นตามมาขอว่าวคืน นางแก้วจึงขอสัญญากับพระโอรสว่าต้องมารับนางเข้าวังไปเป็นมเหสี พระปิ่นทองรับปากเพียงเพราะหวังอยากได้ว่าวคืน รออยู่หลายวันไม่เห็นพระปิ่นทองมารับ นางแก้วจึงเล่าเรื่องให้พ่อกับแม่ฟัง และขอให้ไปทวงสัญญา เมื่อพ่อแม่ไปทวงสัญญากับพระปิ่น ท้าวภูวคคกริ้วตรีศให้นำตัวไปประหาร แต่พระนางนั้นทาได้ทักทวนพร้อมเรียกพระโอรสมาสอบถาม พระปิ่นทองยอมรับว่าสัญญาจะให้มาอยู่กับสุนัข แต่เมื่อพระปิ่นทองสัญญาแล้ว พระนางนั้นทาจจึงสั่งให้ไปรับตัวนางแก้วมาอยู่ในวัง ครั้นไม่มีวาทองมารับสมกับตำแหน่งมเหสี นางแก้วก็ไม่ยอมไป จนในที่สุดนางแก้วได้นั่งในวาทอง พร้อมกับแต่งตัวสวยพริ้ง พอมาถึงวังหลวง ท้าวภูวคคกับพระปิ่นทองเห็นนางแก้วรูปร่างหน้าตาน่าเกลียดกริยามารยาทกระโดดกระเดกก็ทนไม่ได้ คิดหาทางกำจัดนางแก้ว แต่ฝ่ายพระนางนั้นทากลับนึกเอ็นดู

นางแก้วเข้าวังมาไม่นาน ท้าวภูวคคกับพระปิ่นทองก็หาทางกำจัดนางแก้ว โดยให้นางแก้วไปยกเขาพระสุเมรุมาไว้ในเมืองภายใน 7 วัน หากทำไม่สำเร็จจะต้องได้รับโทษประหาร แต่ถ้าทำได้อาจจัดพิธีอภิเษกสมรสกับพระปิ่นทอง นางแก้วจึงออกไปตามป่า เสี่ยงสัจยธัญฐานกับเหล่าทวยเทพว่าหากตนเป็นเนื้อคู่ของพระปิ่นทอง ขอให้พบเขาพระสุเมรุ เดินทางต่อไปอีกสามวัน เมื่อพบพระฤาษี ก็รีบเข้าไปกราบและเล่าเรื่องราวทั้งหมด พระฤาษีก็มีใจเมตตาจึงช่วยถอดหน้าม้าออกให้นางแก้วกลายเป็นหญิงที่งดงาม โสกาแล้วเสกหนังสือเป็นเรือเหาะให้ลำหนึ่งพร้อมมอบอิโด้ไว้เป็นอาวุธนางแก้วจึงสามารถไปยกเขาพระสุเมรุมาถวายท้าวภูวคคได้สำเร็จ

ท้าวภูวคคพยายามหาหนทางที่จะเลี้ยกคำสัญญา เลยมอบให้พระปิ่นทองเดินทางไปอภิเษกกับเจ้าหญิงทัตสมาลี ราชธิดาของท้าวพรหมทัต ก่อนเดินทางไป พระปิ่นทองกล่าวว่า ถ้ากลับมานางยังไม่มีลูกจะถูกประหาร นางแก้วนั่งเรือเหาะตามพระปิ่นทองไปแล้วถอดหน้าม้าออก ไปขออาศัยอยู่กับสองตายายในป่า เมื่อพระปิ่นทองผ่านมา นางแก้วก็ไปอาบน้ำที่ท่า พระปิ่นทองเห็นเข้าเกิดหลงรัก และไปเกี่ยวพาราตี จนได้นางแก้วเป็นเมีย ต่อมานางแก้วตั้งครรภ์ พระปิ่นทองต้องการกลับกรุงมิลิตาและได้มอบแหวนให้กับนางแก้วเพื่อยืนยันว่าเด็ก ในท้องนางแก้วเป็นลูกของพระปิ่นทอง

จริง

ขณะเดินทางกลับกรุงมิลิตา ระหว่างอยู่ในทะเล เรือสำเภาของพระปิ่นทองถูกมรสุมพัดเข้าไปในถ้ำยักษ์ เมื่อนางแก้วคลอดบุตรชายชื่อว่า "ปิ่นแก้ว" ก็คิดจะพาลูกกลับไปหาพระปิ่นทอง โดยได้แะไปลาพระฤๅษี พระฤๅษีบอกนางแก้วว่า พระปิ่นทองอยู่ในอันตราย นางแก้วฝากลูกไว้กับพระฤๅษีแล้วแปลงร่างเป็นผู้ชายขึ้นเรือเหาะไปรบกับท้าวพาลราช เจ้าเมืองยักษ์ จนได้รับชัยชนะ นางแก้วในร่างชายหนุ่ม จึงเชิญพระปิ่นทองให้ครองเมืองยักษ์ และตนขอเพียงนางสร้อยสุวรรณธิดายักษ์ที่อายุเพียง 15 พรรษา และนางจันทรา ธิดายักษ์องค์เล็กวัย 14 พรรษาไปเป็นชายา นางแก้วพาสองธิดายักษ์ไปหาพระฤๅษีแล้วเล่าเรื่องราวให้ฟังพร้อมถอดรูปให้ดู ฝ่ายสองธิดายักษ์ก็รับปากว่าจะเก็บเรื่องนี้เป็นความลับ นางแก้วจึงพาสองธิดายักษ์มามอบให้พระปิ่นทอง ต่อมาพระปิ่นทองเดินทางกลับเมืองมิลิตาพร้อมกับสองธิดายักษ์

นางแก้วได้พาลูกกลับมาเฝ้า พระปิ่นทอง ท้าวภูวคต พระนางนันทา นางสร้อยสุวรรณ และนางจันทร พร้อมกับกราบทูลว่าพระปิ่นแก้วเป็นพระโอรสของพระปิ่นทองกับนางแก้ว พระปิ่นทองกับท้าวภูวคตไม่เชื่อ นางแก้วเลยมอบแหวนที่พระปิ่นทองเคยมอบให้ในร่างนางมณีนีธนา นางสร้อยสุวรรณและนางจันทรช่วยกันเลี้ยงดูพระปิ่นแก้ว แลเมยกมือไหว้ นางแก้ว พระปิ่นทองสงสัยว่าไปมีลูกกับนางแก้วได้ตั้งแต่เมื่อไหร่

ฝ่ายเจ้าหญิงทัศนมาลิดึงถึงพระปิ่นทองก็เดินทางมาหาพระปิ่นทอง เมื่อเดินทางมาพบพระปิ่นทองแล้วเกิดการหึงหวงกับนางสร้อยสุวรรณและนางจันทรสองธิดายักษ์ จนมีเรื่องทะเลาะวิวาท โดยนางแก้วเข้าช่วยเหลือ นางทัศนมาลิดีเห็นว่าสู้ไม่ได้ จึงหนีกลับเมือง ต่อมาเจ้าหญิงทัศนมาลิดีได้ให้กำเนิดพระโอรสโดยตั้งชื่อว่า "เจ้าชายปิ่นศิลาปะไชย"

ฝ่ายท้าวประกายมาต ผู้ครองนครไกรจักร เป็นญาติของท้าวพาลราชซึ่งถูกแก้วสังหาร เมื่อเห็นและนางสร้อยสุวรรณ กับ นางจันทร กลายเป็นชายาของพระปิ่นทอง ก็เกิดเค้านใจ ยกทัพมาที่เมืองมิลิตา พระปิ่นทองไม่ชำนาญการรบ นางสร้อยสุวรรณและนางจันทรแนะนำให้ไปขอความช่วยเหลือจากนางแก้วหน้าม้าพร้อมบอกใบ้ให้รู้ความจริง

พระปิ่นทองรีบไปร้องขอคืนดีกับนางแก้ว ฝ่ายนางแก้วยอมช่วยเพราะเห็นแก่พระนางนันทา โดยแปลงร่างเป็นชายหนุ่มถือธนูธนูไปเฝ้าพระปิ่นทอง โดยบอกว่าพี่แก้วให้มาช่วย ฝ่ายนางแก้วไม่สามารถทำอะไรท้าวประกายมาตได้ เพราะท้าวประกายมาตมีฤทธิ์รักษาแผลได้ นางแก้วจึงขึ้นเรือเหาะข้ามศีรษะท้าวประกายมาต ทำให้มันตึ่เสื่อม จึงสามารถจัดการได้ พอชนะศึกแก้วในร่างของชายหนุ่มขอลากลับทันที พระปิ่นทองจึงมั่นใจว่าต้องเป็นนางแก้วแน่นอน จึงตามไปหาที่ห้องกล่าวจ้องนอน นางแก้วหน้าม้าก็ทำเป็นเล่นตัว พระปิ่นทองแกล้งทำที่เชือดคอตาย นางแก้วจึงยอมใจอ่อน

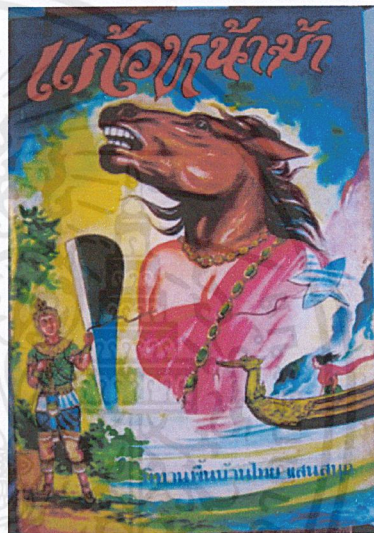
ถอดหน้าม้าออก เมื่อความทราบถึงท้าวภูวคลและนางนันทา ก็ดีพระทัย จึงจัดพิธีอภิเษกสมรสให้นางแก้วเป็นมเหสีของปิ่นทองอย่างเอิกเกริก พร้อมทั้งกับนางแก้วได้ชื่อใหม่ว่า "นางมณีนรีตนา" นางแก้วจึงให้คนไปรับพ่อกับแม่มาเลี้ยงดูอย่างมีความสุขในวัง ต่อมาไม่นานนางแก้วก็ตั้งครรภ์อีกครั้งแล้วได้อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

คติ : มองคนอย่ามองแต่ภายนอก แต่งมองให้ลึกซึ้งถึงจิตใจ

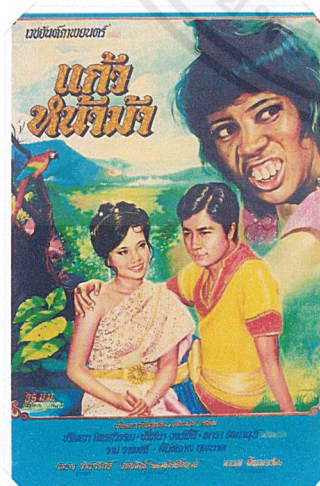
ภาพประกอบเรื่อง แก้วหน้าม้า

รูปที่ 4

รูปที่ 5

รูปที่ 6

รูปที่ 7

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.8 ปลาบู่ทอง

เศรษฐีทารก มีภรรยาสองคนชื่อขนิษฐาและขนิษฐี ฝ่ายขนิษฐาเป็นผู้ที่มีจิตใจเมตตา โอบอ้อม ไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ขนิษฐามี ลูกสาวที่สวยน่ารัก ๑ คนชื่อ เอื้อย ซึ่งเป็นเด็กสาวที่มีจิตใจดีงาม ส่วนขนิษฐี ภรรยาอีกคนหนึ่งของนายทองนั้น เป็นผู้มีจิตใจหยาบกระด้าง อิจฉาริษยาขนิษฐาและเอื้อยอยู่ตลอดเวลา นางขนิษฐีมีลูกสาววัยไล่เลี่ยกับเอื้อย ๒ คน ชื่ออ้ายกับอี ซึ่งอุปนิสัยและจิตใจ เช่นเดียวกับผู้เป็นแม่ ขนิษฐีและลูกสาวทั้งสองมักหาโอกาสกลั่นแกล้ง รังแกขนิษฐาและเอื้อยโดยหวังกำจัดให้พ้นไปจากบ้าน

วันหนึ่งนายทองออกไปจับปลาตั้งแต่เช้าจนถึงเที่ยงได้ปลาบู่มาหนึ่งตัว จึงนำมาบ้าน ให้ขนิษฐาทำต้มยำปลาบู่ ขนิษฐาพยายามขอชีวิตปลาบู่ไว้แต่ไม่สำเร็จ จึงทำที่จะฆ่า ปลาบู่แล้วแกดั่งปล่อยให้หนีลงน้ำไป นายทองและขนิษฐีโกรธจัดจับขนิษฐาลงเรือบังคับให้ออกไปจับปลากลับมาทำอาหาร แต่ขนิษฐาไม่สามารถจับปลาได้ ซ้ำยังประสบอุบัติเหตุ จนตกจากเรือจมน้ำเสียชีวิตไป ขนิษฐีอยู่บนบ้านเห็นขนิษฐาตกน้ำก็ดีใจ และไม่ช่วยเหลือแต่อย่างใด เอื้อยกลับมาบ้านในตอนเย็นและทราบว่าแม่ตกน้ำหายไปก็ร้องไห้เสreira โศกเสียใจ

แต่ด้วยผลแห่งกรรมดีที่ขนิษฐากระทำไว้ ทวยเทพเทวดาจึงยอมให้ขนิษฐาซึ่งเป็นนางฟ้าอยู่บนสวรรค์กลับลงมาอยู่ใกล้ๆเอื้อยในร่างของปลาบู่ทอง เมื่อเอื้อยรู้ว่าแม่กลับมาเกิดเป็นปลาบู่ทองอยู่ที่ทำน้ำก็ดีใจ ทุกวันเอื้อยจะมาพูดคุย และนำอาหารมาให้แม่ปลาบู่ทอง ฝ่ายนางขนิษฐีและลูกๆ สงสัยที่เห็นเอื้อยมีความสุข จึงสะกดรอยตามเอื้อยจนรู้เรื่องปลาบู่ทอง และวางแผนฆ่าแม่ปลาบู่ทองให้ได้สำเร็จ

แม่เป็ดเก็บเกล็ดปลาบู่ทองได้และนำมาให้เอื้อย ขณะเดียวกันขนิษฐาก็อ่อนวอน เทวดาขอลงมาอยู่กับลูกอีก เอื้อยนำเกล็ดปลาไปฝังไว้ในดิน เทวดาเห็นแล้วสงสารขนิษฐาจึงแปลงร่างให้นางขนิษฐากลายเป็นต้นมะเขือ ต่อมาขนิษฐีสงสัยว่าต้นมะเขือที่มีผลหวานอร่อยคือขนิษฐากลับมาเกิด จึงทำลายต้นมะเขือทิ้งไป แต่บังเอิญทำลูกมะเขือหล่นลงไปได้ถุนบ้าน ปูนาซึ่งเป็นเพื่อนของเอื้อยเก็บได้ จึงนำไปให้แม่เป็ด เอื้อยได้รับลูกมะเขือจากแม่เป็ดก็แอบไปฝังที่ชายป่า เทวดาก็ยอมให้ขนิษฐาลงมาอยู่กับลูกอีกครั้งเป็นต้นโพธิ์เงิน โพธิ์ทอง ซึ่งเมื่อยามต้องลมก็จะบังเกิดเสียงไพเราะดังกรูกริ่ง เอื้อยก็มีโอกาสมาหาแม่ที่เป็นต้นโพธิ์เงิน โพธิ์ทองได้ทุกวัน โดยสามแม่ลูกไม่สงสัย

วันหนึ่งพระเจ้าพรหมทัตผู้ครองกรุงพาราณสีเสด็จประพาสย่านหัวเมือง เพื่อออกเยี่ยมเยียนราษฎร เมื่อมาถึงชายป่า ทรงสดับเสียงกรุ่งกริ่งที่ไพเราะ จึงทรงม้าออกตามหาที่มาของเสียง จนพบต้นโพธิ์เงินโพธิ์ทองและเอื้อย แต่เอื้อยตกใจวิ่งหนีไปก่อน พระเจ้าพรหมทัตมีพระราชประสงค์จะนำต้นโพธิ์ไปปลูกในวัง แต่ก็ไม่สามารถนำไปได้ จึงทรงประกาศว่าผู้ที่เคลื่อนย้ายต้นไม้ได้จะได้รับรางวัลอย่างงาม

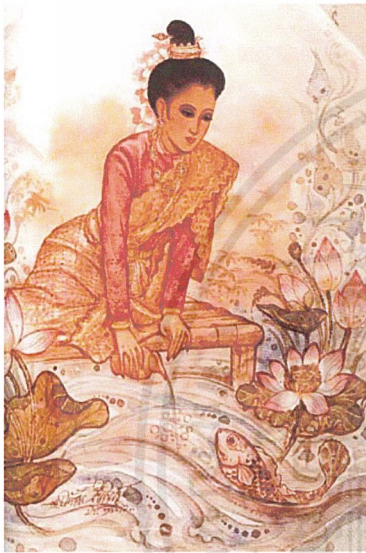
วันรุ่งขึ้นมีคนมาแสดงตัวเป็นเจ้าของของต้นโพธิ์หลายราย ซึ่งหนึ่งในนั้นคือขนิษฐีและลูกสาวทั้งสอง ซึ่งไม่สามารถทำได้ ฝ่ายเอื้อยเห็นความมุ่งมั่นของพระเจ้าพรหมทัต และคิดว่าแม่จะมีความสุขหากได้เข้าไปอยู่ในวัง จึงขอให้แม่ยอมเข้าไปอยู่ในวัง แล้วตนจะเข้าไปทำงานรับใช้ในวังเพื่อดูแล ต้นโพธิ์จึงยอมขยับเขยื้อน พระเจ้าพรหมทัตดีพระทัยและประกาศรับเอื้อยเข้าวังเป็นมเหสีท่ามกลางความอิจฉาเคียดแค้นของขนิษฐี อ้ายและอี่ที่เห็นเอื้อยได้ดีต่อหน้าต่อตา

หลายเดือนผ่านไป ขนิษฐี และลูกสาว ทนเก็บความริษยาไว้ไม่ได้ จึงออกอุบายไปส่งข่าวบอกเอื้อยว่าพ่อเจ็บหนักให้กลับมาเยี่ยม พอทราบข่าวเอื้อยก็รีบไปทันที สามแม่ลูกวางแผนให้เอื้อยเดินข้ามสะพานไม้ที่วางหลอกไว้จนเอื้อยตกน้ำตาย แล้วให้อ้ายเข้าไปในวังแทน ฝ่ายเอื้อยเมื่อตายไป เทวดาเห็นว่ายังไม่สิ้นอายุขัยจริง แต่ไม่สามารถกลับเป็นมนุษย์ได้ทันที เอื้อยจึงกลายเป็นนกแขกเต้าบินกลับเข้าวังและตัดพ้อต่อว่าพระเจ้าพรหมทัต จนฝ่ายพระเจ้าพรหมทัตเห็นแล้วเกิดความสงสัย ขณะเดียวกันก็ทรงเอ็นดูนกแขกเต้าเป็นอันมาก จึงทรงจับมาเลี้ยงในกรงและเอาใจใส่เป็นอย่างดี กระทั่งอ้ายเกิดความไม่พอใจ และเคลงใจว่านกตัวนี้มีอะไรที่เกี่ยวพันกับเอื้อยก็เป็นได้ จึงหาทางกำจัด แต่นกแขกเต้าก็สามารถหนีไปได้ เมื่อหลบหนีออกมาจากวัง นกแขกเต้าต้องเผชิญกับอันตรายอีกหลายครั้ง จนกระทั่งพบฤาษีในป่า จึงชุบชีวิตให้นกแขกเต้ากลับกลายเป็นเอื้อยดังเดิม และยังสามารถได้เสกเด็กผู้ชายคนหนึ่งชื่อลอบ ให้เป็นลูกของเอื้อยเพื่อคลายเหงา เวลาผ่านไปหลายปี เจ้าลอบเกิดความสงสัยว่าพ่อเป็นใคร เอื้อยจึงเล่าเรื่องราวต่างๆ ให้ฟัง ทำให้ลอบร้องขอที่จะเข้าไปในวังเพื่อกราบทูลพระเจ้าพรหมทัตให้ทรงทราบความจริง ฝ่ายเอื้อยจึงได้ร้อยพวงมาลัยฝากไปถวายพระเจ้าพรหมทัตด้วย ลอบเดินทางมาถึงพระราชวัง ก็พยายามหาทางจนได้โอกาสเข้าเฝ้าพระเจ้าพรหมทัตและถวายพวงมาลัย พระเจ้าพรหมทัตเห็นฝีมือร้อยมาลัยก็จดจำได้ว่าเป็นฝีมือของเอื้อย ลอบจึงกราบทูลเรื่องราวของเอื้อยถวาย พระเจ้าพรหมทัตดีพระทัยที่เอื้อยยังมีชีวิตอยู่ และทรงกริ้วที่ขนิษฐีกับลูกสาวทั้งสองก่อกรรมทำเข็ญไว้กับเอื้อย จึงให้คุมขังสามแม่ลูกเพื่อรอการประหาร และเสด็จไปรับเอื้อยกลับคืนสู่พระราชวัง แต่เมื่อเอื้อยทราบว่สามแม่ลูกจะถูกประหารชีวิตเอื้อยจึงขอพระราชทาน

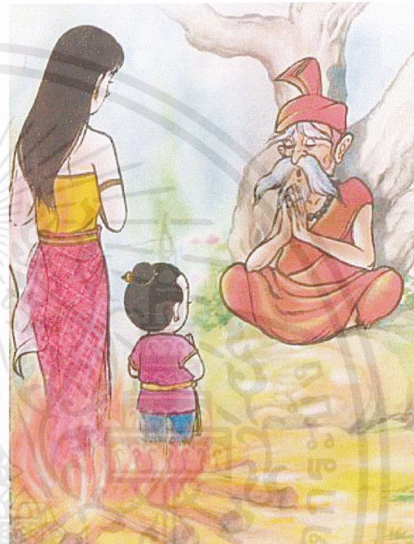
อภัยโทษจากพระเจ้าพรหมทัต ให้ลงโทษด้วยการขับออกนอกวังกลับบ้านไป และให้ถือศีลบำเพ็ญ
ความดีตลอดชีวิต เข็ยและค้น โพธิ์เงิน โพธิ์ทองก็มีชีวิตที่สงบสุข นับจากนั้นเป็นต้นมา

คติ : ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว

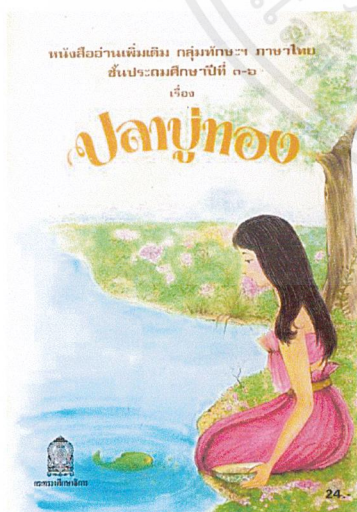
ภาพประกอบเรื่อง ปลาบู่ทอง

รูปที่ 8

รูปที่ 9

รูปที่ 10

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.9 ท้าวแสนปม

เรื่องนี้เกิดขึ้นในสมัยที่เมืองไทยยังไม่เป็นบิ๊กแผ่นดินมั่นคงเหมือนอย่างในปัจจุบัน คนเชื้อสายไทยต่างก็แยกย้ายกันอยู่ โดยมีพ่อบ้านพ่อเมืองปกครองซึ่งก็ล้วนอยู่ในอำนาจของขอม ครั้งนั้นมีเจ้านายไทยพระองค์หนึ่งมีพระนามว่า“เจ้าพรหม”โดยพระองค์ทรงเป็นผู้นำที่คนไทยให้ความเคารพมาก พระองค์คอยหาโอกาสที่จะกอบกู้อิสระให้คนไทยพ้นจากอำนาจขอมเสียทีและในเวลาต่อมาอาณาจักรขอมก็เริ่มอ่อนแอลง เพราะมีชีวิตที่สะดวกสบายมานานและประมาทในความแข็งแกร่งของคนไทย

เพื่อปลดปล่อยคนไทยให้หลุดพ้นจากแอกของขอม เจ้าพรหมทรงนำกำลังที่รวบรวมไว้บุกเข้าจู่โจมขอมในทันที และประสบความสำเร็จในการเข้ายึดเมืองขอมไว้ได้ แล้วคนไทยก็ยึดครองเมืองของขอมนั้น เจ้าพรหมได้รับเชิญให้เสด็จขึ้นครองราชย์ทรงพระนามว่า พระเจ้าพรหมแห่งเมืองเชียงแสน ในเวลาต่อมา กษัตริย์มอญ มีพระประสงค์ที่จะขยายอาณาเขตของพระองค์จึงได้ยกทัพมาตีเมืองเชียงแสน พระเจ้าพรหมทรงเห็นว่าข้าศึกที่ยกมานั้นมีกำลังมากเกินที่จะต้านทานไว้ได้ ดังนั้นพระองค์จึงตัดสินใจตัดสินพระฤทัยทิ้งเมือง และได้อพยพชาวพระนครมุ่งลงมาทางใต้ลงเข้ามาชายแดนเขตเมืองกำแพงเพชร และได้พบกับชาวเมืองเก่า พระองค์จึงโปรดให้ซ่อมแซมเมืองขึ้นใหม่แล้วขนานนามเมื่อว่า “ นครไตรตรึงษ์ ”

กล่าวกันว่า พระมหากษัตริย์เสวยราชย์สืบสันตติวงศ์ครองเมืองเรื่อยมาจนถึง 3 ชั่วคนครั้นถึงรัชกาลที่ 3 พระเจ้าไตรตรึงษ์ทรงมีพระธิดาองค์หนึ่งมีสิริโฉมงดงามยิ่งนักนามว่า “อุษา” พระบิดาทรงรัก และหวงแหนพระธิดามาก จึงทรงสร้างปราสาทให้พระธิดาอยู่ต่างหาก จัดหาข้าราชการบริพารคอยปรนนิบัติรับใช้อยู่ตลอดเวลา

วันหนึ่งในขณะเดินเล่นในสวนหลวงพระธิดาเกิดนึกอยากเสวยมะเขือขึ้นมาทันที จึงสั่งพี่เลี้ยงไปนำมะเขือมาให้เสวยแต่พี่เลี้ยงก็หามะเขือไม่ได้สักผลเดียวในวัง จึงอาสาออกไปหามะเขือนอกพระราชวัง ใกล้เคียง ๆ กับกำแพงพระราชวัง มีชายหนุ่มคนหนึ่งมีชื่อ “แสนปม” อาศัยอยู่ที่นั่น สาเหตุที่เขาถูกเรียกว่า “ แสนปม ” ก็เพราะว่าเนื้อตัวของเข้เต็มไปด้วยปุ่มปมนับแสนนับพันแต่ว่าเป็นคนขยันและร่าเริง เขาทำมาหากินด้วยการปลูกผักแล้วนำไปขายในตลาดในเมือง

แสนปมปลูกผักต่างๆ ใ้ไว้มากมายโดยเฉพาะอย่างยิ่งมะเขือ แต่เขามีนิสัยแปลกประหลาดอยู่อย่างหนึ่งคือชอบถ่ายปีศาจระรดต้นมะเขือที่ปลูกนั้น แล้วกลับทำให้ต้นมะเขือออกงามได้อย่างแปลกประหลาดเสียด้วย ในขณะที่ทำงานอยู่ในสวน พี่เลี้ยงของพระธิดาไปพบเข้าและขอซื้อมะเขือของเขา หลังจากได้มะเขือสมใจแล้วพี่เลี้ยงก็กลับเข้าสู่พระนครแล้วนำมะเขือที่ได้นั้น ไปให้ห้องเครื่องปรุงรสมาถวาย แต่หลังจากเสวยมะเขือเข้าไปแล้ว พระธิดาก็ทรงครรภ์โดยมิได้สัมผัสกับชายใด

ทั้งสิ้น เมื่อพระธิดาของพระองค์ประสูติพระโอรสแล้ว พระเจ้าไตรตรึงษ์ก็มีพระประสงค์จะสืบหาบิดาของพระนัดดาของพระองค์ แต่ก็ต้องรอนพระนัดดาเจริญวัยและคลานได้เสียก่อน ในเวลาต่อมา พระเจ้าไตรตรึงษ์ทรงรับสั่งให้เป่าประกาศให้ทุกคนหาของมาถวายพระนัดดาของพระองค์ และทรงอธิษฐานว่าผู้ใดก็ตามที่เป็นบิดาของกุมารนี้ เมื่อเขาถวายสิ่งใดแก่พระกุมารขอให้พระกุมารชอบสิ่งของของผู้นั้น

ในคราวนั้นแสนปมก็ถูกเรียกให้เข้าร่วมในพิธีด้วย แต่เขาไม่มีอะไรที่จะถวายพระกุมารเลยนอกจากข้าวสุกเพียงก้อนหนึ่งในมือเท่านั้น แต่ก็น่าประหลาดที่พระกุมารชอบก้อนข้าวสุกของเขาเป็นพิเศษ เหตุการณ์นี้เป็นที่ประจักษ์แก่สายตาของคนทั้งหลายในที่นั้น ทำให้พระองค์ละอายพระทัยและอภัยสลดสูยงนัก จึงได้รับสั่งให้ลงโทษ โดยให้นำพระธิดาและพระนัดดาไปลอยแพตามแม่น้ำพร้อมกับนายแสนปม แต่ทันทีที่แพลอยมาถึงไร่ของนายแสนปม พระอินทร์ผู้ทรงรู้เรื่องราวความทุกข์ยากของนายแสนปม ด้วยความสงสารจึงปลอมตนเป็นลิง แล้วเอากลองสารพัดนี้มามอบให้นายแสนปมใบหนึ่งแล้วสั่งว่าหากปรารถนาสิ่งใดก็ให้ตีกลองใบนั้น แต่ให้ตั้งสัตย์อธิษฐานได้เพียงสามครั้งเท่านั้นด้วยความปลื้มปิติอย่างยิ่ง นายแสนปมจึงตั้งอธิษฐานขอให้ปมที่เกิดขึ้นทั่วตัวหายไป หลังจากตีกลองปมเหล่านั้นก็หายหมด เมื่อตีกลองครั้งที่สองก็ตั้งอธิษฐานขอให้มีย่านเมืองครอบครอง และเมื่อตีครั้งที่สาม ก็ขอให้ได้เปลทองคำสำหรับบุตรชายของตนได้นอน และแล้วแสนปมก็ได้สิ่งปรารถนาทั้งสามประการนั้น และด้วยบุญญาธิการนี้ พระโอรสก็ได้บรรทมในเปลทองคำจึงได้นามว่า “ อุทอง ” แสนเองก็ได้เป็นกษัตริย์ทรงพระนามว่า “ เจ้าศิริชัยเชียงแสน ” ครองเมืองที่นครมิถขิ่นนั้นและตั้งชื่อเมืองว่า “ เมืองเทพนคร ” หลังจากสิ้นพระชนม์ลง เจ้าชายอุทองก็ขึ้นครองราชย์แทนและทรงปกครองอยู่เป็นเวลา 6 ปีก่อนที่จะย้ายราชธานีไปอยู่ที่อยุธยา

คติ : ชีวิตคนเรานั้น ไม่ได้ค้าด้อยเสมอไปความขยันหมั่นเพียรย่อมนำเราไปสู่ความเจริญได้

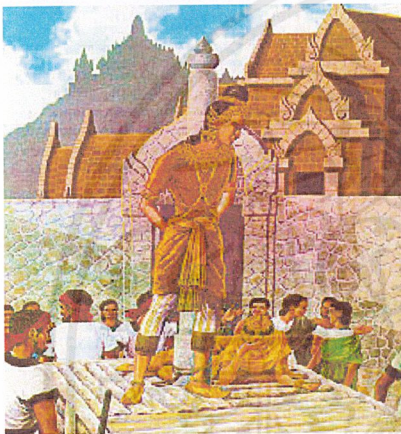
ภาพประกอบเรื่อง ท้าวแสนปม

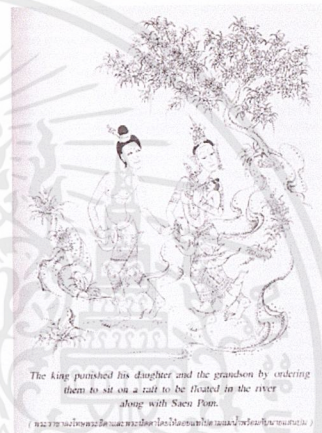
รูปที่ 11

รูปที่ 12

รูปที่ 13

รูปที่ 14

2.10 ไกรทอง

กาลครั้งหนึ่ง มีถ้ำทองอันเป็นที่อยู่ของจระเข้ โดยในถ้ำมีลูกแก้ววิเศษที่ส่องแสงดูเวลา กลางวัน จระเข้ทุกตัวที่เข้ามาในถ้ำจะกลายเป็นมนุษย์ได้ มีท้าวรำไพ เป็นจระเข้เฒ่าผู้ทรงศีล ไม่กินเนื้อมนุษย์และสัตว์ มีบุตรชื่อ ท้าวโคจร และท้าวโคจรมีบุตรชื่อ ชาละวัน วันหนึ่ง ท้าวโคจร เกิดทะเลาะวิวาทกับท้าวพันตาและพญาพันวัง ทั้งสามต่อสู้เพื่อแย่งชิงความเป็นใหญ่ สุดท้ายทั้งสามก็จบชีวิตลงจากบาดแผลที่เกิดจากการสู้รบกัน

หลังจากนั้น พญาชาละวัน บุตรของท้าวโคจร ก็ได้ขึ้นเป็นผู้ปกครองถ้ำบาดาลโดยไม่ไครกล้าทำทายอำนาจ และได้จระเข้สาวสองตัวเป็นเมียคือ วิมาลา กับ เลื่อมลายวรรณ ด้วยความลุ่มหลงในอำนาจ ชาละวันจึงมีนิสัยดุร้าย และต้องการกินเนื้อมนุษย์ และไม่รักษาศีลเหมือนท้าวรำไพผู้เป็นปู่แต่อย่างใด

ณ เมืองพิจิตร มีพี่น้องคู่หนึ่ง ชื่อนางตะเกาแก้ว ผู้พี่ และนางตะเกาทอง ผู้น้อง ทั้งสองเป็น

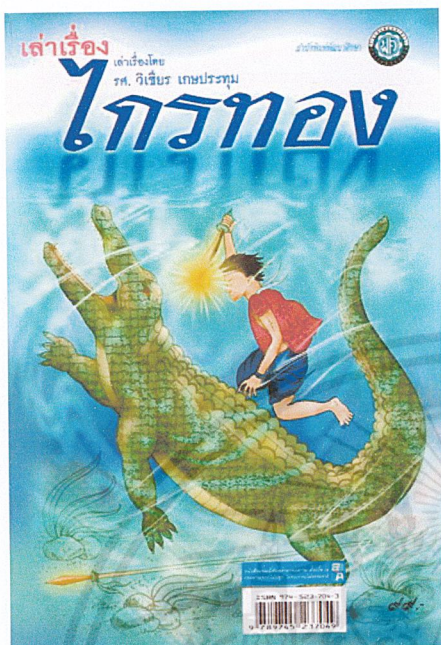
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บุตรของเศรษฐี วันหนึ่งทั้ง 2 ลงไปเล่นน้ำที่ท่าหน้าบ้าน เวลานั้นเจ้าชาละวัน ซึ่งเป็นจระเข้อันธพาล ได้ออกจากถ้ำล่าหาเหยื่อสร้างความวุ่นวายไปทั่วเมือง เมื่อได้เห็นตะเกาทองที่แม่น้ำหน้าท่านเศรษฐี ก็เกิดความลุ่มหลงจึงคาบนางแล้วดำดิ่งไปยังถ้ำทอง ฝ่ายเมียของชาละวันคือ นางวิมาลา และนางเลื่อมลาพรรณ เห็นก็ไม่พอใจแต่ก็ห้ามสามีไม่ได้ เมื่อนางตะเกาทองฟื้นขึ้นมาเจ้าชาละวันก็เกี่ยวพาราตี แต่นางไม่สนใจ ชาละวันจึงใช้เวทมนตร์สะกดให้นางหลงรัก และยอมเป็นภรรยา ฝ่ายเศรษฐีก็เสียใจมาก จึงได้ประกาศไปว่าใครที่พบศพนางตะเกาทองและสามารถปราบจระเข้ตัวนี้ได้จะมอบสมบัติของตนเองให้ครึ่งหนึ่ง และจะให้แต่งงานกับนางตะเกาแก้ว ฝ่ายไกรทอง ผู้ซึ่งได้ร่ำเรียนวิชาการปราบจระเข้จากอาจารย์คง จนมีความเก่งกล้าสามารถ ก็ได้ขันอาสาปราบเจ้า ชาละวัน ก่อนพบเจอเหตุร้าย เจ้าชาละวันได้นอนฝันว่า มีไฟลุกไหม้และน้ำท่วมทะเลาะเข้าถ้ำ เกิดแผ่นดินไหวแปรปรวน ทันใดนั้น ปรากฏร่างเทวดาพินคอชาละวันขาดกระเด็น จึงได้นำความฝันไปบอกกล่าวกับปู่ท้าวรำไพ เพราะเหตุการณ์ในความฝันเป็นลางร้าย เจ้าชาละวันต้องจำศีลในถ้ำ 7 วันถ้าออกไปนอกถ้ำจะพบภัยพิบัติถึงชีวิต

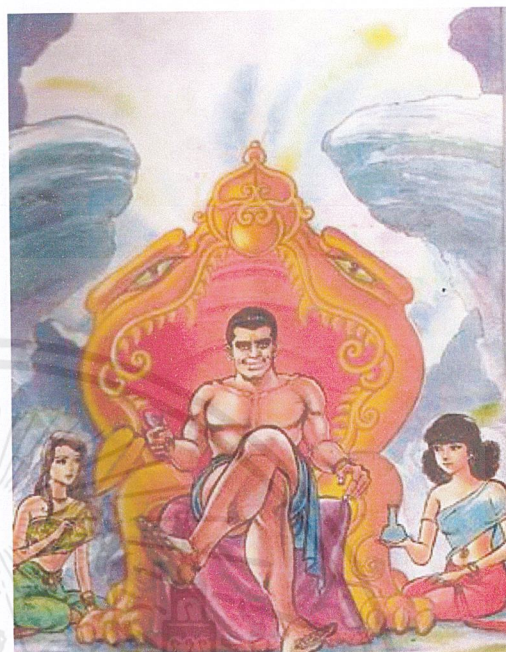
รุ่งเช้าไกรทองเริ่มตั้งพิธีบวงสรวงพร้อมอานกาลา ทำให้เจ้าชาละวันเกิดร้อนลุ่มต้องออกจากถ้ำขึ้นมาบนผิวน้ำ เพื่อต่อสู้กับไกรทอง ฝ่ายไกรทองกระโดดขึ้นบนหลังจระเข้และแทงด้วย หอกสกัดโลหะ ทำให้อาคมของเขี้ยวเพชรเสื่อม หอกได้ทิ่มแทงเจ้าชาละวันจนบาดเจ็บสาหัส และได้หนีกลับไปถ้ำ แต่ไกรทองก็ใช้เทียนระเบิดน้ำ ตามไปต่อสู้อีกในถ้ำบาดาล และพบกับ วิมาลา ด้วยความเจ้าชู้จึงเกี่ยวพาราตีจนนางใจอ่อนยอมเป็นขู้ ไกรทองตามมาจึงได้ต่อสู้กับเจ้าชาละวันใน ถ้ำต่อ จนเจ้าชาละวันเสียท่าถูกแทงสิ้นใจตายตรงนั้น (บางตำนานก็บอกว่า เจ้าชาละวันถูกหอกของ ไกรทองแทงกลางหลัง แล้วร่างก็เปลี่ยนเป็นจระเข้ยักษ์นอนตายจมอยู่กลางถ้ำทอง) และไกรทองก็ได้พานางตะเกาทองกลับขึ้นมา ฝ่ายเศรษฐีก็ดีใจมากจึงจัดงานแต่งงานให้ไกรทองกับนางตะเกาแก้ว พร้อมมอบสมบัติให้ครึ่งหนึ่ง แถมนางตะเกาทองให้อีกคน ใจของไกรทองกลับนึกถึงนางวิมาลา จึงไปหาเพื่อนำมาอยู่กินด้วยกัน โดยทำพิธีทำให้นางยังคงเป็นมนุษย์เมื่อออกนอกถ้ำทอง นางตะเกาแก้วและนางตะเกาทอง จับได้ว่า สามีไปมาหาสู่ นางจระเข้จึงไปหาเรื่องกับนางในร่างมนุษย์จนนาง วิมาลาทนไม่ไหวกลับ ร่างเป็นจระเข้และไกรทองต้องออกไปห้ามไม่ให้เมียดีกันและอำลาจากนางวิ มาลาด้วยใจอาวรณ์ สุดท้ายไกรทองก็ปรับความเข้าใจได้กลับทั้งสองฝ่าย ทั้งมนุษย์และจระเข้อยู่ อย่างสันติ

คติ : เหนือฟ้ายังมีฟ้า-คนเราแม้จะมีความสามารถ แต่ถ้าตั้งอยู่ในความประมาท ก็จะถูกพิชิตได้จาก คนที่มีความสามารถมากกว่า

ภาพประกอบเรื่อง ไกรทอง

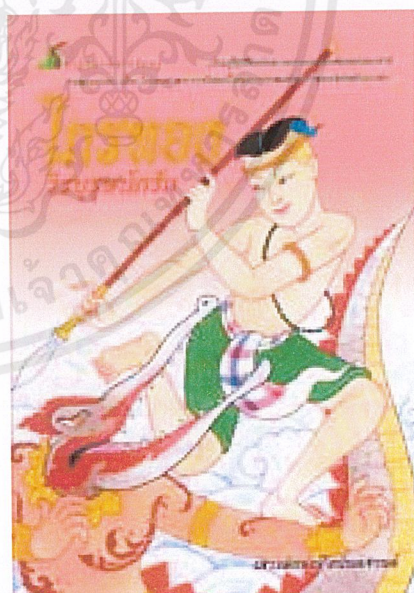
รูปที่ 15

รูปที่ 16

รูปที่ 17

รูปที่ 18

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.11 พญาคันคาก

ณ เมืองชมพู พระนางสีดา มเหสีของพญาเอกราชผู้ครองเมือง ได้ให้กำเนิดโอรสลักษณะแปลกประหลาด คือผิวกายเหลืองอร่ามดั่งทองคำ แต่เป็นตุ่มต่อเหมือนผิวคางคก ผู้คนทั้งหลายจึงขนานนามพระกุมารว่า ท้าวคันคาก ซึ่งคันคาก แปลว่าคางคก เมื่อเติบโตใหญ่ขึ้น พระกุมารประสงค์จะได้พระชายาที่มีสิริโฉมงดงาม แต่พญาเอกราชได้ห้ามปรามไว้ ด้วยพระองค์ทรงอภัยในรูปร่างของท้าวคันคาก แต่ท้าวคันคากก็ไม่ย่อท้อ ได้ตั้งจิตอธิษฐานขอพรจากพระอินทร์ ด้วยบุญบารมีแต่ชาติปางก่อนของท้าวคันคาก พระอินทร์จึงเนรมิตปราสาทพร้อมทั้งประทานนางอัครกुरुทวีป ผู้เป็นเนื้อคู่ให้เป็นชายา ส่วนท้าวคันคากเอง ก็ถอดรูปร่างคันคากออกให้ กลายเป็นชายหนุ่มรูปงาม

พญาเอกราชยินดีกับพระโอรส จึงสละราชบัลลังก์ให้ครองเมืองต่อ ทรงพระนามว่า พญาคันคาก พญาคันคากตั้งอยู่ในทศพิธราชธรรม และมีเดชาานุภาพเป็นที่เลื่องลือ จนเมืองน้อยใหญ่ต่างมาสวามิภักดิ์ แต่ก็ทำให้มีผู้เคียดรื้อน คือพญาแฉนผู้อยู่บนฟากฟ้า เพราะมนุษย์หันไปส่งส่วยให้พญาคันคากจนลืมบูชาพญาแฉน จึงแกล้งคิดสั่งพญานาคให้ไปให้น้ำในฤดูทำนา จึงทำให้เกิดความแห้งแล้ง ข้าวยากหมากแพง ชาวเมืองจึงไปร้องขอพญาคันคากให้ช่วย

พญาคันคากจึงเกณฑ์กองทัพสัตว์มีพิษทั้งหลาย ได้แก่ มด ผึ้ง เตน ตะขาบ กบ เขียด เป็นอาทิ ทำทางและยกทัพขึ้นไปสู้กับพญาแฉน โดยส่งมดปลวกไปกัดกินศัตรูราชของพญาแฉนที่เตรียมไว้ก่อน ทำให้เมื่อถึงเวลารบ พญาแฉนไม่มีอาวุธ แม้จะร้ายมนต์ ก็ถูกเสียงกบ เขียด ไก่ กา กลบหมด เสกงุมกักกินกบเขียด ก็โดนรุ่ม (แปลว่าเหยี่ยว) ของพญาคันคากจับกิน ทั้งสัตว์มีพิษก็ยกไปกัดต่อยพญาแฉนจนต้องยอมแพ้ในที่สุด เมื่อเห็นดังนั้นพญาคันคากจึงเริ่มเจรจาต่อพญาแฉน ขอให้เมตตาชาวเมือง ประทานฝนตามฤดูกาลทุกปี หากพญาแฉนสร้างว่าลิ้ม พญาคันคากจึงทูลเสนอว่า จะให้ชาวบ้านจุดบั้งไฟขึ้นมาเตือน พญาแฉนก็เห็นชอบด้วย ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ทุกๆ เดือนหกซึ่งเป็นช่วงเริ่มฤดูทำนา ชาวอีสานจึงมีประเพณีบุญบั้งไฟเพื่อบูชาพญาแฉน เพื่อจะได้อำนวยความสะดวกตลอดฤดูเพาะปลูก และเมื่อพญาแฉนประทานฝนลงมาถึงพื้น โลกแล้วบรรดากบเขียดคางคกที่เป็นบริวารของพญาคันคาก ก็จะร้องประสานเพื่อแสดงความขอบคุณต่อพญาแฉน

คติ : ไม่ว่าคู่ต่อสู้หรืออุปสรรคจะยิ่งใหญ่ขนาดไหน แต่ถ้าเรามีความสามัคคี เราจะสามารถจัดการให้มันสำเร็จลุล่วงไปได้

ภาพประกอบเรื่อง พญาคันคาก

รูปที่ 19

รูปที่ 20

รูปที่ 21

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.12 พระลอ

พระลอ เป็นนิยายรักอมตะ ที่มีชื่อเสียงที่สุดเรื่องหนึ่งที่เขียนไว้ในวรรณคดีเรื่องลิลิตพระลอ เชื่อกันว่าเป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นในเขตอำเภอสอง จังหวัดแพร่ เพราะมีหลักฐานหลายอย่าง สอดคล้องกันเช่น เมืองสอง ซึ่งเป็นเมืองของพระเพื่อนพระแพงผู้เลอโฉม สันนิษฐานว่าเป็น เมืองสอง (อ.สอง) ของจังหวัดแพร่ในปัจจุบัน มีแม่น้ำกาหลงไหลผ่าน มีคันทองพูน บ้านแคนชุมพล ถ้ำปู่เจ้าสมิงพราย ผาปีผาน้อง และที่เวียงสองยัง ปรากฏซากแนวกำแพงเมืองถึง ๓ ชั้น ให้เห็นอย่างชัดเจน ส่วนบริเวณที่ติดกับอำเภอสองคือจังหวัดพระยา มีทุ่งลอ นักวิชาการเชื่อกันว่าเป็นดินแดนเมืองแมนสรวงของพระลอ เมื่อคิดคำนวณระยะทางในการเดินทางของพระลอมายังเมืองสอง ในยุคนั้น ก็ใกล้เคียงสอดคล้องกับที่พรรณนาไว้ในลิลิตพระลอ จึงน่าเชื่อว่าเป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นในอาณาเขตจังหวัดแพร่ น่าน พะเยา และลำปาง

เนื้อเรื่อง ตำนานรักพระลอ ความว่า เดิมเจ้าราชวงศ์แมนสรวงกับเจ้าราชวงศ์สรองเป็นปรปักษ์ต่อกัน แต่โอรสและธิดาของทั้ง ๒ เมืองนี้เกิดรักกันและยอมตายด้วยกัน ฝ่ายชายคือพระลอ เป็นกษัตริย์แห่งเมืองแมนสรวง มีพระชายาชื่อนางลักษณวดี พระลอเป็นหนุ่มรูปงามมากเป็นที่เลื่อมใสไปทั่วจนทำให้พระเพื่อนพระแพงเกิดความรักและปรารถนาที่จะได้พระลอมาเป็นสวามี

พี่เลี้ยงของพระเพื่อนพระแพง ชื่อนางรินนางโรยได้ออกอุบายส่งคนไปจับขอยอโฉมพระเพื่อนพระแพงให้พระลอฟัง และให้ปู่เจ้าสมิงพรายทำเสน่ห์ให้พระลอเกิดความรักหลงใหลคิดเสด็จไปหานาง

ฝ่ายพระนางบุญเหลือชนนีของพระลอทราบ จึงหาหมอแก้เสน่ห์ได้ แต่ปู่เจ้าสมิงพรายได้เสกสลาเหิน (หมากเหิน) มาให้พระลอเสวยในตอนหลังอีก ถึงกับหลงใหลธิดาทั้งสองมากขึ้น จึงทูลลาชนนีและพระนางลักษณวดีไปยังเมืองสอง พร้อมกับนายแก้วนายขวัญพี่เลี้ยง เมื่อมาถึงแม่น้ำกาหลงได้เสียงทาบกับแม่น้ำ แม่น้ำกลับวนและเป็น สีเลือด ซึ่งถือเป็นลางไม่ดี แต่พระลอก็ยังติดตามไก่อที่ปู่เจ้าสมิงพรายเสกมนต์ล่อพระลอให้หลงเข้าไปในสวนหลวงแล้วแอบได้พระธิดาทั้งสองเป็นชายา นายแก้วนายขวัญก็ได้กับนางรินนางโรยพี่เลี้ยง

เมื่อพระพิชัยพิณฤกร ฝ่ายพระบิดาของพระเพื่อนพระแพงทราบเรื่องก็ทรงกริ้ว แต่พอทรงพิจารณาเห็นว่าพระลอมิศักดิ์เสมอกันก็หายกริ้ว แต่พระเจ้ายา(ย่าเลี้ยง) ของพระเพื่อนพระแพงโกรธมาก เพราะแค้นที่พระบิดาของพระลอได้ประหารท้าวพิมพิสาคร พระสวามีในที่รบ พระเจ้ายาถือว่าพระลอเป็นศัตรู จึงสั่งทหารให้ไปล้อมพระลอที่คาน้ำกกลางสวน และสั่งให้ประหารด้วยธนู ทั้งพระลอ พระเพื่อน พระแพง และนายแก้ว นายขวัญ นางริน นางโรย ร่วมกันต่อสู้ทหารของพระเจ้ายาอย่างทรหด จนสุดท้ายถูกธนูตายในลักษณะพิงกัน ตายด้วยความรักทั้ง ๓ องค์

ท้าวพิชัยพิชณุกร ทรงทราบว่าพระเจ้าย่าสั่งให้ทหารฆ่าพระลอพร้อมพระธิดาทั้งสององค์ ทรงกริ้วและสั่งประหารพระเจ้าย่า(เพราะมิใช่ชนนี)เสียแล้วโปรดให้จัดการพระศพของพระลอกับพระธิดาร่วมกันอย่างสมเกียรติ และส่งทูตนำสาส์นไปถวายพระนางบุญเหลือ ชนินิของพระลอที่เมืองสรวง สุดท้ายเมืองสรองกับเมืองแมนสรวงกลับมีสัมพันธ์ไมตรีกันต่อมา

คติ: สะท้อนให้เห็นถึงผลเสียของความแค้น ความอาฆาต พยาบาทที่ทำลายทุกสิ่งทุกอย่าง ตลอดจนอนุภาพแห่งความรัก ที่เป็นอมตะรักของพระลอ พระเพื่อนพระแพง

ภาพประกอบเรื่อง พระลอ

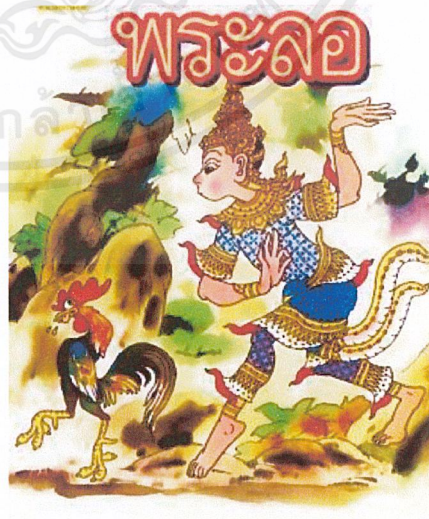

นายทิ วันมณี
 ายครั้งแรก 17 มีนาคม 2511 ที่ โคลิเซียม

รูปที่ 22

รูปที่ 23

รูปที่ 24

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.13 โสนน้อยเรือนงาม

กษัตริย์นครโรมวิสัยมีพระราชธิดาที่สวยงามมาก โดยพระราชธิดานี้เมื่อประสูติมีเรือนไม้เล็กๆติดมือออกมาด้วย เรือนนี้เมื่อพระธิดาเจริญวัยขึ้น เรือนไม้นี้ก็โตขึ้นด้วยและกลายเป็นของเล่นของพระราชธิดา พระบิดาจึงตั้งชื่อพระราชธิดาว่า โสนน้อยเรือนงาม เมื่อโสนน้อยเรือนงามมีพระชนม์พรรษาได้สิบห้าพรรษา โหรทูลพระบิดาว่าโสนน้อยเรือนงามกำลังมีเคราะห์ ควรให้ออกไปจากเมืองเสีย เพราะจะต้องอภิเษกกับคนที่ตายแล้ว พระบิดาและพระมารดาจึงจำใจให้โสนน้อยเรือนงามออกไปจากเมืองแต่ผู้เดียว โสนน้อยเรือนงามปลอมตัวเป็นชาวบ้านและเอาเครื่องทรงพระราชธิดาห่อไว้ พระอินทร์ส่งสารนางจึงแปลงร่างเป็นชีปะขาวมามอบยาวิเศษสำหรับรักษาคนตายให้ฟื้นได้ โสนน้อยเรือนงามเดินทางเข้าไปในป่าพบนางกุลาหญิงใจร้ายนอนตายเพราะถูกงูกัด โสนน้อยเรือนงามจึงนำยาของชีปะขาวมารักษา นางกุลาก็ฟื้น นางจึงขอเป็นทาสติดตามโสนน้อยเรือนงาม.

ทันครนพรัตน์เมืองใกล้เคียงโรมวิสัยมีกษัตริย์ครองอยู่ มีพระราชโอรสนามว่า พระวิจิตรจินดาซึ่งเป็นชายหนุ่มรูปงามและมีความสามารถแต่วันหนึ่งพระวิจิตรจินดาถูกงูพิษกัดสิ้นพระชนม์ พระบิดาและพระมารดาเศร้าโศกเสียใจมาก แต่โหรทูลว่า พระวิจิตรจินดาจะสิ้นพระชนม์ไปเจ็ดปีแล้วจะมีพระราชธิดาของเมืองอื่นมารักษาได้ พระบิดาและพระมารดาจึงเก็บพระศพของพระวิจิตรจินดาไว้และมีประกาศให้คนมารักษาให้ฟื้น

โสนน้อยเรือนงามและนางกุลาเดินทางมาถึงเมืองนพรัตน์ได้ทราบจากประกาศ จึงเข้าไปในวังและอาสาทำการรักษา โดยขอให้กั้นม่านเจ็ดชั้น ไม่ให้ใครเห็นเวลารักษา โสนน้อยเรือนงามแต่งเครื่องทรงพระราชธิดาทำการรักษา โดยนางกุลาติดตามฝ้าดู เมื่อโสนน้อยเรือนงามททายาให้พระวิจิตรจินดา พิษของนาคราชเป็นไอร้อนออกมาทำให้นางรู้สึกร้อนมาก จึงถอดเครื่องทรงพระราชธิดาออกแล้วเสด็จไปสรงน้ำ ระหว่างนั้นนางกุลาก็นำเครื่องทรงพระราชธิดาของโสนน้อยเรือนงามมาแต่ง พอดีที่พระวิจิตรจินดาฟื้น ทุกคนก็คิดว่านางกุลาเป็นพระราชธิดาที่รักษาจึงเตรียมจะให้อภิเษก ส่วนโสนน้อยเรือนงามต้องกลายเป็นข้าทาสของนางกุลาไป พระวิจิตรจินดาและพระบิดาและพระมารดาก็ยังมีความสงสัยในนางกุลา จึงให้นางเย็บกระตุงใบตองถวายนางกุลาทำไม่ได้โยนใบตองทิ้งไป โสนน้อยเรือนงามเก็บใบตองมาเย็บเป็นกระตุงสวยงาม นางกุลาก็แย่งไปถวายพระราชบิดามารดาของพระวิจิตรจินดา พระวิจิตรจินดาไม่ยอมอภิเษกกับนางกุลาจึงขอลาพระบิดาพระมารดาไปเที่ยวทางทะเล พระบิดาพระมารดาให้นางกุลาข้อมผ้าผูกเรือ นางกุลาก็ทำไม่เป็น โยนผ้าและสีกิ่ง โสนน้อยเรือนงามเก็บผ้าและสีกิ่งไปข้อมได้สิ่งงดงาม นางกุลาก็แย่งนำไปถวายพระบิดาพระมารดาอีก

เมื่อพระวิจิตรจินดาจะออกเรือก็ปรากฏว่าเรือไม่เคลื่อนที่พระวิจิตรจินดาทรงคิดว่าคงมีผู้มิ

บุญในวังต้องการฝากชื่อของ เรือจึงไม่เคลื่อนที่จึงให้ทหารมาถามรายการของที่คนในวังจะฝากชื่อทุกคนก็ได้มีโอกาสฝากชื่อ แต่โสนน้อยเรืองามอยู่ได้จนถึงไม่มีใครไปถาม เรือก็ยังไม่เคลื่อนที่ พระวิจิตรจินดาจึงให้ทหารกลับไปค้นหาคคนในวังที่ยังไม่ได้ฝากชื่อของ ทหารจึงได้ไปค้นหานางโสนน้อยเรืองามได้ นางจึงฝากชื่อ "โสนน้อยเรืองาม" เมื่อพระวิจิตรจินดาเดินทางไป ลมก็บันดาลให้พัดไปยังเมืองโรมวิสัยของพระบิดาของโสนน้อยเรืองาม พระวิจิตรจินดาชื่อของฝากได้จนครบทุกคน ยกเว้นของโสนน้อยเรืองาม พระวิจิตรจินดาจึงสอบถามจากชาวเมือง ชาวเมืองบอกว่าโสนน้อยเรืองามมีอยู่แต่ในวังเท่านั้น ฝ่ายพระวิจิตรจินดาจึงเข้าไปในวังและทูลขอชื่อโสนน้อยเรืองามไปให้นางข้าทาส พระบิดาของโสนน้อยเรืองามทรงถามถึงรูปร่างหน้าตาของนางทาส ก็ทรงทราบว่าเป็นพระธิดา จึงมอบโสนน้อยเรืองามให้พระวิจิตรจินดาและให้ทหารตามมาสองคน

เมื่อพระวิจิตรจินดาถึงบ้านเมือง ทหารสองคนก็ไปทำความเคารพนางโสนน้อยเรืองาม และเรือนวิเศษก็ขยายเป็นเรือนใหญ่มีข้าวของเครื่องใช้พระธิดาครบถ้วน โสนน้อยเรืองามก็เข้าไปอยู่ในเรือนนั้น พระวิจิตรจินดาจึงแน่ใจว่าโสนน้อยเรืองามเป็นพระราชธิดาที่รักษาตน จึงจะผ่านางกุลาแต่โสนน้อยเรืองามขอชีวิตไว้ พระวิจิตรจินดาก็ได้อภิเษกกับนางโสนน้อยเรืองามและอยู่ด้วยกันมีความสุขสืบไป

ภาพประกอบเรื่อง โสนน้อยเรืองาม

รูปที่ 25

รูปที่ 26

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.14 ตำนานวันสงกรานต์

กล่าวไว้ว่า ก่อนพุทธกาลมีเศรษฐีครอบครัวหนึ่ง อายุเลยวัยกลางคนก็ยังไร้ทายาทสืบสกุล ซึ่งทำให้ท่านเศรษฐีทุกข์ใจเป็นอันมาก ช่างรู้บ้านเศรษฐีมีครอบครัวหนึ่ง โดยหัวหน้าครอบครัว เป็นนักเลงสุรา ถ้าวันไหนรำสุราสุดซิด ก็จะถูกเสียดังแสดงวาจาเย้ยเสียดู สบประมาทใน ความมีทรัพย์มาก แต่ไร้ทายาทสืบสมบัติเสมอ วันหนึ่งเศรษฐีจึงถามว่ามีความขุนเคื่องอะไร จึง แสดงอาการเย้ยและสบประมาท เฒ่านักดื่มจึงตอบ ถึงท่านมั่งมีสมบัติมากก็จริง แต่เป็นคนมี บาปกรรม ท่านจึงไม่มีบุตร ตายไปแล้วสมบัติก็ตกเป็นของผู้อื่นหมด ผู้เราไม่ได้ถึงแม้จะยากจน แต่ ก็มีบุตรคอยดูแลรักษายามเจ็บไข้และช่วยรักษาทรัพย์สมบัติเมื่อเราสิ้นใจ

นับแต่นั้นมา เศรษฐีก็ยิ่งมีความเสียใจ จึงพยายามไปบวงสรวงพระอาทิตย์และพระจันทร์ เพียรพยายามตั้งจิตอธิษฐานขอบุตร เศรษฐีทำเช่นนี้เป็นเวลาติดต่อกันถึงสามปี ก็ไม่ได้บุตรดังที่ตน ประารถนา จนวันหนึ่งเป็นวันนักขัตฤกษ์สงกรานต์ ท่านเศรษฐีก็พาข้าทาสบริวารของตนมาที่โคน ต้นไทรใหญ่ต้นหนึ่ง ที่อยู่บนฝั่งแม่น้ำที่อาศัยของนกทั้งหลาย ท่านเศรษฐีให้บริวารล้างข้าวสารด้วย น้ำสะอาดถึง 7 ครั้ง แล้วจึงหุงข้าวสารนั้น เมื่อสุกแล้วยกขึ้นบูชาพระไทร เทพเหล่านั้นเกิดความ สงสาร จึงขึ้นไปเฝ้าพระอินทร์ ทูลขอบุตรแก่เศรษฐี พระอินทร์จึงบัญชาให้เทพบุตรองค์หนึ่งชื่อ “ธรรมบาล” ลงมาเกิดในครรภ์ของภรรยาเศรษฐี เมื่อครบกำหนดภรรยาเศรษฐีก็คลอดบุตรเป็นชาย เศรษฐีจึงตั้งชื่อว่า ธรรมบาลกุมาร เพื่อตอบสนองพระคุณเทพเทวา เศรษฐีจึงสร้างปราสาทสูง 7 ชั้น ถวายเทพต้นไทร

เมื่อธรรมบาลกุมารเจริญวัยขึ้น เป็นเด็กที่มีปัญญาเฉียบแหลม รอบรู้ และวัยเพียง 7 ขวบก็ เรียนจบไตรเพท ยังมีเทพองค์หนึ่งชื่อ “ท้าวกบิลพรหม” ได้ยินกิตติศัพท์ทางสติปัญญาอันยอดเยี่ยม ของเด็กน้อย จึงคิดทดลองภูมิปัญญาโดยการเอาชีวิตเป็นเดิมพันจึงถามปัญหา 3 ข้อ ถ้ากุมารน้อย แก้ปัญหาทั้ง 3 ข้อ ได้ กบิลพรหมจะตัดศีรษะของตนบูชา ถ้าธรรมบาลแก้ไม่ได้ ก็จะต้องเสียหัวเพื่อ ยอมรับความพ่ายแพ้ปัญหานั้นมีว่า

1. ตอนเช้าราศีคนอยู่แห่งใด
2. ตอนเที่ยงราศีของคนอยู่แห่งใด
3. ตอนค่ำราศีของคนอยู่แห่งใด

เมื่อได้ฟังปัญหาแล้ว ธรรมบาลไม่อาจทราบคำตอบในทันทีได้ จึงผลัด วันตอบปัญหาไปอีก 7 วัน ครั้นเวลาล่วงจากนั้นไป 6 วัน ธรรมบาลกุมารก็ยังคิดหาคำตอบปัญหานั้น ไม่ได้ จึงหลบออกจาก ปราสาทหนีเข้าป่า และไปนอนพักเอาแรงใต้ต้นตาล ขณะนั้นบนต้นตาลมีนกอินทรีคู่หนึ่งอาศัยอยู่ นางนกถามสามีว่า “พรุ่งนี้เราจะไปหาอาหารที่ไหน” นกสามีก็ตอบว่า “พรุ่งนี้เราไม่ต้องบินไปไกล

เพราะจะได้กินเนื้อธรรมดากรรมบาลกุมาร ซึ่งจะถูกทำวกบิลพรหมตัดหัว เนื่องจากแก้ปัญหาไม่ได้” นางนกลถามว่า “ปัญหานั้นว่าอย่างไร” นกสามีตอบว่า ปัญหา มีอยู่ 3 ข้อ และหมายถึง

ข้อหนึ่ง ตอนเช้าราศีของมนุษย์อยู่ที่หน้า คนจึงต้องล้างหน้าทุกๆ เช้า
 ข้อสอง ตอนเที่ยงราศีคนอยู่ที่อก มนุษย์จึงต้องเอาเครื่องหอมประพรมที่อก
 ข้อสาม ตอนค่ำราศีคนอยู่ที่เท้า มนุษย์จึงต้องล้างเท้าก่อนเข้านอน

ฝ่ายกรรมบาลกุมาร ได้ยื่นการใจปัญหาของนกกินทรี และจำจนขึ้นใจ ทั้งนี้เพราะกรรมบาลรู้ภาษานก จึงกลับสู่ปราสาทอันเป็นที่อยู่แห่งตน รุ่งขึ้นเป็นวันครบกำหนดแก้ปัญหา ทำวกบิลพรหมมาฟังคำตอบ กรรมบาลกุมารกล่าวแก้ปัญหาตามที่นกกินทรีคุยกันทุกประการ ทำวกบิลพรหมจึงเรียกธิดาทั้ง 7 ของตนอันเป็นบาทบริจาริกาคือหญิงรับใช้ของพระอินทร์มาพร้อมกัน แล้วบอกว่าตนจะตัดเศียรบูชากรรมบาลกุมาร แต่ถ้าเอาศึรยะพ้อวางไว้บนแผ่นดินก็จะลูกใหม่ไปทั่วโลก ถ้าจะโยนขึ้นไปบนอากาศ อากาศจะแห้งแล้งฟ้าฝนจะหายไปสิ้น ถ้าทิ้งลงไปในมหาสมุทร น้ำในมหาสมุทรจะแห้งแล้งไปเช่นกัน จึงสั่งให้ นางทั้ง 7 คน เอาพานมารองรับศึรยะ แล้วจึงตัดศึรยะส่งให้นางทงษชิตาคณโฑ นางทงษชิตาจึงเอาพานรับเศียรบิดาไว้แล้วแห่ประทักษิณรอบเขาพระสุเมรุ 60 นาที แล้วอัญเชิญไปไว้ในมณฑปถ้ำคันธูรลี เขาไกรลาส บูชาด้วยเครื่องทิพย์ พระเวสสุกรรมก็เนรมิตโรงประดับด้วยแก้ว 7 ประการ ชื่อภควดี ให้เป็นที่ประชุมเทวดา เทวดาทั้งปวงก็เอาถาดมนวลลงมาล้างในสระอโนดาต 7 ครั้ง แล้วก็แจกกันสวยทุกๆ องค์ ครั้นครบ 365 วัน โลกสมมุติว่าเป็นหนึ่งปีเป็นสงกรานต์ โดยจะมีธิดา 7 องค์ของเท้ากบิลพรหมก็ผลัดเวรกันมาเชิญพระเศียรของพระบิดาออกแห่ประทักษิณรอบเขา พระสุเมรุทุกปี แล้วจึงกลับไปเทวโลก

คติ เดิมพันที่สูงค่านำมาซึ่งบทเรียนราคาแพง

2.15 หลวิชัย-กาวิ

มีเสื่อแม่ลูกอ่อนออกไปหากินในป่าเพลินจนล้มลูกเสื่อที่อยู่ในถ้ำ ฝ่ายลูกเสื่อหิวมากออกเดินตามหาแม่แต่ก็ไม่พบ ลูกเสื่อเจอแม่วัวจึงขอนมแม่วัวกิน แม่วัวสงสารให้กินนมแล้วพาไปที่อยู่เลี้ยงลูกเสื่ออยู่กับลูกวัวของตน ลูกเสื่อกับลูกวัวก็รักกันเหมือนพี่น้อง วันหนึ่งแม่เสื่อกลับมาตามหาลูก ได้พบลูกเสื่ออยู่กับแม่วัว ลูกเสื่อจึงชวนแม่เสื่ออยู่ด้วยกันกับแม่วัว แม่เสื่อแสร้งทำเป็นใจดีอยู่กับแม่วัว แต่เวลาออกไปหากินจะไปกันคนละทิศ วันหนึ่งแม่เสื่อแอบไปดักกินแม่วัว ลูกวัวไม่เห็นแม่กลับมา ก็ออกตามหา ลูกเสื่อก็ตามลูกวัวมา แม่เสื่อเห็นลูกวัวก็ตรงเข้ากัดกิน ลูกเสื่อโกรธมากที่แม่จะกินลูกวัว จึงโคคเข้าไปกัดแม่เสื่อจนแม่เสื่อตาย ลูกเสื่อกับลูกวัวจึงออกเดินทางท่องเที่ยวไปในป่า วันหนึ่งไปถึงอารมฤณี ฤณีแปลกใจมากที่สัตว์ทั้งสองเป็นเพื่อนรักกัน จึงมีจิตเมตตาชุบชีวิตลูกเสื่อลูกวัวให้เป็นคน และตั้งชื่อลูกเสื่อว่า ‘หลวิชัย’ ลูกวัวชื่อ ‘กาวิ’ และหลวิชัยกับกาวิก็เรียนศิลปวิทยากับฤณีจนเติบโต เมื่อมีอายุพอสมควรแล้ว หลวิชัยกับกาวิก็ขอลาพระฤณีไปเผชิญโชค ฤณีให้พระขรรค์วิเศษที่บรรจุหัวใจของหลวิชัยกับกาวิ หลวิชัยและกาวิ เดินทางไปได้พักหนึ่งถึงทางแยก หลวิชัยจึงบอกกับกาวิว่า "เราแยกทางกันตรงนี้ เข้าไปทิศเหนือ พี่ไปทิศใต้ แล้วอีกสามเดือนเรามาพบกันที่นี่"

กาวิเดินทางไปถึงเมืองร้างแห่งหนึ่ง พบว่าร้านรวงต่างๆยังมีข้าวของแต่กลับไม่มีผู้คน กาวิเข้าไปในพระราชวังก็ไม่เห็นคนสักคนเดียวจึงเข้าไปในครัวแล้วก่อไฟขึ้นเพื่อจะหุงหาอาหาร ทันใดนั้นมีกลุ่มนกกอินทรียักษ์บินมาจนท้องฟ้ามืดมิด กลุ่มนกกอินทรีบินจะมาจิกกินกาวิ กาวิใช้พระขรรค์ต่อสู้และฆ่านกกอินทรียักษ์ตายเกือบหมด นกที่เหลือก็บินหนีไป กาวิจึงเดินสำรวจพระราชวัง เห็นกลองใบใหญ่ พอเดินเข้าไปใกล้ได้ยินเสียงหญิงสาวร้องว่า " ช่วยเราด้วย ช่วยเราด้วย " กาวิใช้พระขรรค์กรีดหนังกลองก็พบพระราชธิดาชื่อ ‘พระนางจันทรสุดา’ กาวิจึงอภิเษกกับนางจันทรสุดา ผู้คนที่หลบหนีไปเพราะกลัวนกกอินทรียักษ์กลับมาอยู่ที่เมืองและบ้านเมืองก็เจริญรุ่งเรืองเหมือนเดิม

วันหนึ่งพระนางจันทรสุดาไปสร่งน้ำ ผมงของนางซึ่งมีกลิ่นหอมร่วง พระนางจึงใส่ผอบลอยน้ำไป ทว่าต่อมามีคนนำผอบผมงไปถวายท้าวสัณนุราช ท้าวสัณนุราชก็อยากทราบว่าเป็นของใคร จึงมีประกาศป่าวร้องว่าถ้าใครรู้จักจะให้รางวัล ฝ่ายยายเฒ่าที่ดัดประสาธ ซึ่งเคยเป็นที่เลี้ยงของนางจันทรสุดาก็รีบไปเข้าเฝ้าท้าวสัณนุราชแล้วทูลว่าเป็นสินผมงของพระนางจันทรสุดา ท้าวสัณนุราชจึงบอกให้ยายเฒ่าที่ดัดประสาธหาทางนำนางมา แล้วก็ให้เงินทองแก่ยายเฒ่าเป็นอันมาก ยายเฒ่ารีบกลับไปในเมืองแล้วทำที่เป็นขอยอยู่กับพระนางจันทรสุดาแล้วก็ยุยงพระนางว่ากาวิคงมิได้ไว้ใจพระนางจันทรสุดาจึงได้พกพระขรรค์ติดตัวตลอดเวลา

พระนางจันทรสุดาก็มีจิตใจเหวหวั่นหลงเชื่อ จึงถามกาวิว่าทำไมกาวิจึงต้องพกพระขรรค์

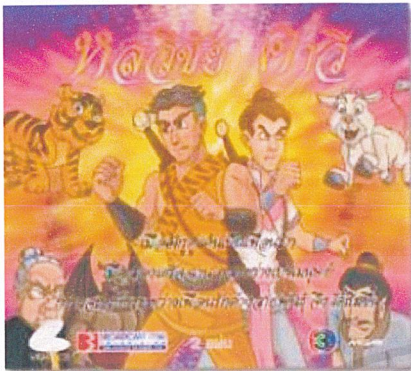
ติดตัวตลอดเวลา คาวิจึงบอกความลับว่า เพราะหัวใจคาวิอยู่ที่พระขรรค์ ถ้าใครนำพระขรรค์ไปเผาไฟ คาวิก็จะตายด้วยเหตุนี้จึงต้องพกพระขรรค์ติดตัวตลอดเวลา พระนางจันทร์สุดาเมื่อได้ทราบเช่นนั้นก็หายเคลงใจ และได้้นำความไปเล่าให้ยายเฒ่าฟัง ลืมไปว่าเรื่องนี้เป็นความลับยิ่ง ยายเฒ่าได้ฟังจึงเกิดความคิด และจึงชวนให้คาวิกับพระนางจันทร์สุดาไปสร่งน้ำที่ชายทะเลคาวิและพระนางจันทร์สุดาถอดเครื่องทรงรวมทั้งพระขรรค์ให้ยายเฒ่าเก็บรักษา ยายเฒ่าได้ทีนำพระขรรค์ไปเผาไฟ คาวิกำลังว่ายน้ำเล่นก็รู้สึกร้อนจึงรีบชวนนางจันทร์สุดาว่ายกลับเข้าฝั่ง พอถึงชายหาดคาวิเห็นยายเฒ่ากำลังเผาพระขรรค์อยู่ ก็นึกโกรธที่พระนางจันทร์สุดาไม่รักษาความลับ แต่ยังไม่ทันพูดคาวิก็ล้มลงสิ้นสติ พระนางจันทร์สุดาตกพระทัยมากได้แต่รำให้กอดร่างคาวิ ยายเฒ่าจึงรีบให้ทหารของท้าวสัณนุรำนำพระนางจันทร์สุดาไปถวายท้าวสัณนุราช

ฝ่ายพลวิชัยเมื่อครบกำหนดวันนัดก็มาพบคาวิที่ทางแยก ก็คอยอยู่ทั้งวันไม่เห็นคาวิมาจึงตัดสินใจเดินทางมาที่เมืองพระนางจันทร์สุดา ระหว่างทางเห็นกองไฟและพระขรรค์ของคาวิอยู่ในกองไฟก็รีบนำพระขรรค์ออกมาและพบคาวินอนสิ้นสติก็ช่วยแก้ไขจนฟื้นได้ เมื่อได้ทราบเรื่องราวทั้งหมดพลวิชัยก็ชวนคาวิไปตามพระนางจันทร์สุดาที่เมืองท้าวสัณนุราช

ที่เมืองท้าวสัณนุราชกำลังมีประกาศให้คนที่มิวิชาอาคม เข้าไปช่วยชุบท้าวสัณนุราชให้เป็นหนุ่ม เพราะพระนางจันทร์สุดาไม่ยอมรับรักท้าวสัณนุราช พลวิชัยจึงแต่งกายปลอมเป็นฤาษีเข้ารับอาสาจะชุบท้าวสัณนุราชให้เป็นหนุ่ม ท้าวสัณนุราชดีใจมาก พลวิชัยจึงสั่งให้ชุดหลุมลึกแล้วกันม่านเจ็ดชั้น ที่หลุมนั้นสูมไฟไว้ พลวิชัยให้ท้าวสัณนุราชโดดลงไปที่กองไฟนั้น ด้วยความที่อยากเป็นหนุ่ม ท้าวสัณนุราชก็กระโดดลงไปในกองไฟสิ้นชีวิต พลวิชัยก็นำคาวิออกมา ทุกคนก็เข้าใจว่าเป็นท้าวสัณนุราชชุบตัวกลายเป็นคนหนุ่มแล้ว ก็โห่ร้องดีใจ และจัดอภิเษกท้าวสัณนุราชหรือคาวิกับพระนางจันทร์สุดา ส่วนยายเฒ่าเมื่อเห็นดังนั้นก็เกิดความกลัวรีบหลบหนีไป พลวิชัยเมื่อเห็นคาวิปลอดภัยแล้วก็ลาคาวิและพระนางจันทร์สุดาเดินทางต่อไป คาวิและพระนางจันทร์สุดาก็อยู่ครองเมืองทั้งสองด้วยความสุขสืบมา

คติ : อย่าไว้ใจเขา จนตัวเราต้องตกอยู่ในอันตราย

ภาพประกอบเรื่อง หลวิชัยคารี

รูปที่ 32

รูปที่ 33

รูปที่ 34

รูปที่ 35

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3

ลักษณะลวดลายศิลปะไทย

ศิลปะไทย เป็นเอกลักษณ์ของชาติไทย ซึ่งคนไทยทั้งชาติต่างภาคภูมิใจอย่างยิ่ง ความงดงามที่สืบทอดอันยาวนานมาตั้งแต่อดีต บ่งบอกถึงวัฒนธรรมที่เกิดขึ้น โดยมีพัฒนาการบนพื้นฐานของความเป็นไทย ลักษณะนิสัยที่อ่อนหวาน ละมุนละไม รักสวยรักงาม ที่มีมานานของสังคมไทย ทำให้ศิลปะไทยมีความประณีตอ่อนหวาน เป็นความงามอย่างวิจิตรอลังการที่ทุกคนได้เห็นต้องตื่นตา ตื่นใจ อย่างบอกไม่ถูก ลักษณะความงามนี้จึงได้กลายเป็นความรู้สึกลึกซึ้งทางสุนทรียภาพ โดยเฉพาะคนไทย

เมื่อเราได้สืบค้นความเป็นมาของสังคมไทย พบว่าวิถีชีวิตอยู่กันอย่างเรียบง่าย มีประเพณีและศาสนาเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจ สังคมไทยเป็นสังคมเกษตรกรรมมาก่อน ดังนั้น ความผูกพันของจิตใจจึงอยู่ที่ธรรมชาติแม่น้ำและพื้นดิน โดยสิ่งหล่อหลอมเหล่านี้จึงเกิด บูรณาการเป็นความคิด ความเชื่อและประเพณีในท้องถิ่น แล้วถ่ายทอดเป็นวัฒนธรรมไทยอย่างงดงาม ที่สำคัญวัฒนธรรมช่วยส่งต่อคุณค่าความหมายของสิ่งอันเป็นที่ยอมรับในสังคมหนึ่ง ๆ ให้คนในสังคมนั้นได้รับรู้แล้วขยายไปในขอบเขตที่กว้างขึ้น ซึ่งส่วนใหญ่การสื่อสารทางวัฒนธรรมนั้นกระทำโดยผ่านสัญลักษณ์และสัญลักษณ์นี้คือผลงานของมนุษย์นั่นเองที่เรียกว่า ศิลปะไทย

ปัจจุบันคำว่า "ศิลปะไทย" กำลังจะถูกกลืนเมื่ออิทธิพลทางเทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามาแทนที่สังคมเก่าของไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งโลกแห่งการสื่อสารได้ก้าวไปล้ำยุคมาก จนเกิดความแตกต่างอย่างเห็นได้ชัดเมื่อเปรียบเทียบกับสมัยอดีต โลกใหม่ในยุคปัจจุบันทำให้คนไทยมีความคิดห่างไกลตัวเองมากขึ้น และอิทธิพลดังกล่าวนี้ทำให้คนไทยลืมตัวเราเองมากขึ้นจนกลายเป็นสิ่งสับสนอยู่กับสังคมใหม่อย่างไม่รู้ตัว มีความวุ่นวายด้วยอำนาจแห่งวัฒนธรรมสื่อสารที่รีบเร่งรวดเร็วจนลืมความเป็นเอกลักษณ์ของชาติ

เมื่อเราหันกลับมามองตัวเราเองใหม่ ทำให้ดูห่างไกลเกินกว่าจะกลับมาเรียนรู้ว่า พื้นฐานของชาติบ้านเมืองเดิมเรานั้น มีความเป็นมาหรือมีวัฒนธรรมอย่างไร ความรู้สึกเช่นนี้ ทำให้เรามองอดีตตัวเอง การมีวิถีชีวิตกับสังคมปัจจุบันจำเป็นต้องคืนรนต่อสู้กับปัญหาต่างๆที่วิ่งไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว ถ้าเรามีปัจจุบันโดยไม่มีอดีต เราจะมีอนาคตที่คลอนแคลนไม่มั่นคง การดำเนินการ

นำเสนอแนวคิดในการจัดการเรียนการสอนศิลปะในครั้งนี้ จึงเป็นเสมือนการค้นหาค้นคิด โดยเราชาวศิลปะต้องการให้อุณชนได้มองเห็นถึง ความสำคัญของบรรพบุรุษ ผู้สร้างสรรค์ศิลปะไทย ให้เราทำหน้าที่สืบสานต่อไปในอนาคต

3.1 ความเป็นมาของศิลปะไทย

ไทยเป็นชาติที่มีศิลปะและวัฒนธรรม ตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณีของตนเองมาช้านานแล้ว เริ่มตั้งแต่ก่อนประวัติศาสตร์ ศิลปะไทยจะวิวัฒนาการและสืบเนื่องเป็นตัวของตัวเองในที่สุด เท่าที่เราทราบราว พ.ศ. 300 จนถึง พ.ศ. 1800 พระพุทธศาสนาเข้ามาโดยชาวอินเดีย ครั้งนั้นแสดงให้เห็นอิทธิพลต่อรูปแบบของศิลปะไทยในทุกๆ ด้านรวมทั้งภาษา วรรณกรรม และศิลปกรรม โดยกระจายเป็นกลุ่มศิลปะสมัยต่าง ๆ เริ่มตั้งแต่สมัยทวารวดี ศรีวิชัย ลพบุรี เมื่อกลุ่มคนไทยตั้งตัวเป็นปึกแผ่นแล้ว โดยศิลปะดังกล่าวจะตกทอดกลายเป็นศิลปะไทย ช่างไทยพยายามสร้างสรรค์ให้มีลักษณะพิเศษกว่า งานศิลปะของชาติอื่นๆ คือ จะมีลวดลายไทยเป็นเครื่องตกแต่ง ซึ่งทำให้ลักษณะของศิลปะไทยมีรูปแบบเฉพาะมีความอ่อนหวาน พริ้วไหว ละมุนละไม อีกทั้งยังได้สอดแทรกวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีและความรู้สึกของคนไทยไว้ในงานอย่างลงตัว ดังจะเห็นได้จากภาพฝาผนังตามวัดวาอารามต่าง ๆ ปราสาทราชวัง ตลอดจนเครื่องประดับและเครื่องใช้ทั่วไป

3.2 ลักษณะของศิลปะไทย

ศิลปะไทยได้รับอิทธิพลจากธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมในสังคมไทย ซึ่งมีลักษณะเด่น คือ ความงามอย่างนุ่มนวลมีความละเอียดปราณีต ซึ่งแสดงให้เห็นถึงลักษณะนิสัยและจิตใจของคนไทย ที่ได้สอดแทรกไว้ในผลงานที่สร้างสรรค์ขึ้น โดยเฉพาะศิลปกรรมที่เกี่ยวกับพระพุทธศาสนา ซึ่งเป็นศาสนาประจำชาติของไทย โดยอาจกล่าวได้ว่าศิลปะไทยสร้างขึ้นเพื่อส่งเสริมพระพุทธศาสนา เป็นการเชื่อมโยงและโน้มน้าวจิตใจของประชาชนให้เกิดความเลื่อมใสศรัทธาในพุทธศาสนา

ภาพไทย หรือ จิตรกรรมไทย จัดเป็นภาพเล่าเรื่องที่เขียนขึ้นด้วยความคิดจินตนาการของคนไทย

ลักษณะตามอุดมคติของกระบวนการช่างไทย คือ

- เขียนสีแบน ไม่คำนึงถึงแสงและเงา นิยมตัดเส้นให้เห็นชัดเจน และเส้นที่ใช้ จะแสดงความรู้สึกเคลื่อนไหวนุ่มนวล
- เขียนตัวพระ-นาง เป็นแบบละคร มีลีลาท่าทางเหมือนกัน มีความผิดแผกแตกต่าง กันด้วยสีร่างกายและเครื่องประดับ

- เขียนแบบตานกมอง หรือเป็นภาพต่ำกว่าสายตา โดยมุมมองจากที่สูงลงสู่ล่าง จะเห็นเป็นรูปเรื่องราวได้ตลอดภาพ
- เขียนติดต่อกันเป็นตอนๆ โดยสามารถดูจากซ้ายไปขวาหรือล่างและบนได้ทั่วทั้งภาพ โดยขึ้นตอนภาพด้วยขอบหิน ต้นไม้ กำแพงเมือง และเส้นสันทาหรือ คชกริด เป็นต้น
- เขียนประดับตกแต่งด้วยลวดลายไทย มีสีทองสร้างภาพให้เด่นเกิดบรรยากาศ สุขสว่าง และมีคุณค่ามากขึ้น

3.3 ลักษณะลวดลายและศิลปะไทย

ปฐมกำเนิดลายไทย อันเป็นแบบแผนลายไทยเท่าที่ปรากฏ ให้เห็นอยู่ทุกวันนี้ ถือได้ว่าเป็นแบบแผนตายตัวเนื่องด้วยลายไทยได้วิวัฒนาการตัวเอง ตั้งแต่สมัยสุโขทัย อโยธยา และรัตนโกสินทร์ จนสู่จุดสมบูรณ์ กลายเป็นเอกลักษณ์ของชาติไทยจนถึงทุกวันนี้

ที่จริงในสมัยก่อนกรุงศรีอยุธยา ลายไทยมิได้มีรูปร่างหน้าตาอย่างที่เราเห็นกันทุกวันนี้ จากการค้นคว้าลายรุ่งเก่า บนลายปูนปั้นและลายจำหลักศิลา บนใบเสมารุ่นอุทอง และสุโขทัย ซึ่งพบทั่วไปในดินแดนลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา ในท้องที่ของนครเก่าแก่ ตั้งแต่สมัยสุโขทัยเรื่อยมา ลงไปสุดได้ที่นครศรีธรรมราช ลายอันปรากฏนั้น มิได้เป็นลายที่สืบต่อมาจากขอม หรือ ทวารวดี หากแต่เป็นลายที่เกิดขึ้นจากการ "สกัดเอกอิทธิพลอินเดีย" เข้าสู่ความเป็นตนเอง โดยจะมีลักษณะเหมือนธรรมชาติ คือเป็นลายเครือเถา ลายก้านขด ประกอบด้วยรูปดอกไม้ ใบไม้ รูปนก สัตว์จตุบาท (สัตว์ ๔ เท้า) ทวิบาท (สัตว์ ๒ เท้า) ต่างๆ ซึ่งลายลักษณะนี้ เป็นลายคนละตระกูล กับลายอันมีอิทธิพลจากอินเดีย

ลายไทยนั้นได้มีวิวัฒนาการ และพัฒนาอย่างต่อเนื่อง โดยนับเริ่มต้นได้ตั้งแต่ ในสมัยอุทอง อโยธยา สุโขทัย ลายไทยในสมัยอยุธยาตอนต้น ตอนกลาง ลายไทยอันสว่างงาม เลื่อนไหลเป็นเปลวไฟ ในสมัยอยุธยาตอนปลาย จนถึงสมัยรัตนโกสินทร์ และศิลปะของเมืองหลวงปัจจุบัน

3.4 การเขียนภาพจิตรกรรมฝาผนัง

ผู้เขียนควรได้ศึกษาจิตรกรรมไทย ซึ่งเป็นพื้นฐานในการเขียนภาพ จิตรกรรมฝาผนัง โดยจิตรกรรมไทย หมายถึง การเขียนภาพระบายสีอันเป็นลักษณะประจำชาติของไทยซึ่งเป็นการเขียนภาพแสดงเรื่องราวพุทธประวัติ นิทานชาดกหรือภาพประวัติศาสตร์ บนผนังโบสถ์วิหาร และการเขียนลวดลายไทยประดับตกแต่งในงานช่างต่างๆ ได้แก่ การเขียนลวดลายรดน้ำตู้พระธรรม การ

เขียนลวดลายในภาษาชะเครื่องใช้ เช่น พัดลับแล บังตา และการเขียนภาพในสมุดไตรภูมิต่างๆ เป็นต้น

งานจิตรกรรมไทย มีคุณค่าทางความงามและจิตใจเป็นอย่างมาก เนื่องจากจะผูกพันกับศาสนา และความเชื่อถือ ศรัทธา สืบทอดจากอดีต อันยาวนานจนถึงปัจจุบัน จึงนับว่างานจิตรกรรมไทยเป็นวิจิตรศิลป์ชั้นสูงที่มีความงามตามอุดมคติ และมีลักษณะการแสดงออกพิเศษเฉพาะของแต่ละคน มักนิยมเขียนด้วยสีฝุ่นและปิดทอง และสร้างสรรค์ในแบบเหนือความจริง หรือแตกต่างไปจากธรรมชาติ แม้ว่าจะได้เส้น รูปร่าง ทรวดทรง ความอ่อนหวานคดโค้งมาจากธรรมชาติก็ตาม

3.4.1 ลักษณะของจิตรกรรมไทย

1. ภาพเขียนแบบ 2 มิติ

ความงามของจิตรกรรมไทยอยู่ที่เส้นและสีเป็นสำคัญ ไม่แสดงแสงเงาและระยะใกล้ไกลของสี ภาพไทยจึงเป็นภาพสีแบนๆ ตัดเส้นตลอด ไปทั้งภาพ การตัดเส้นในภาพไทยแสดงถึงความชำนาญ และจิตใจที่ละเอียดอ่อน มีสมาธิมั่นคง จึงได้เส้นที่อ่อนหวานงดงามยิ่งและช่วยให้ภาพมีชีวิตขึ้นได้โดยไม่ต้องใช้แสงและเงา และระยะใกล้ไกลแบบศิลปะสากล ฉะนั้นการฝึกหัดเขียนเส้นจึงเป็นหัวใจของการเขียนภาพไทย

2. แสดงความรู้สึกด้วยเส้นและท่าทาง

การทำงานของจิตรกรรมไทยเป็นภาพที่ระบายด้วยสีแบนๆ และตัดเส้นจึงไม่อาจแสดงความรู้สึกของตัวละครในภาพด้วยสีหน้า และแววตาได้ จึงใช้กิริยา ท่าทางของตัวละครแสดงความรู้สึกดีใจ เสียใจ โกรธ หรือกลัว เช่นเดียวกับ การแสดงโขน

3. แสดงความแตกต่างระหว่างบุคคลด้วยสี

การเขียนภาพตัวละครในวรรณคดีไทย เช่น เรื่องรามเกียรติ์ เป็นต้น นิยมเขียนใบหน้าตัวละครที่อยู่ใน ประเภทเดียวกัน ทั้งภาพมนุษย์ ยักษ์หรือเทวดา ให้มีลักษณะที่คล้ายกันไปหมด จึงต้องแสดงความแตกต่าง ระหว่างบุคคลด้วยเครื่องแต่งกาย เครื่องประดับ และอาวุธ ที่แสดง ความแตกต่างได้ชัดเจนที่สุด ก็คือ สีกาย ของบุคคล เช่น พระรามสีเขียว พระลักษมณ์สีเหลือง หนุมานสีขาวย สุครีสีแดง

4. แสดงจุดสนใจโดยไม่คำนึงถึงสัดส่วน

งานจิตรกรรมไทยมักนิยมแสดงจุดสนใจ หรือจุดเด่นของ ตัวละครที่สำคัญให้มีขนาดใหญ่ และเด่นชัด โดยลดส่วนประกอบอื่นๆ ลงไป เช่น เมื่อต้องการแสดงเรื่องทศกัณฐ์ในกรุงลงกา ก็จะเขียนรูป ทศกัณฐ์ ตัวโตนอนอยู่ในปราสาท ส่วนเหล่าเสนาอำมาตย์ จะเขียนให้ ตัวเล็กกว่าความเป็นจริง ซึ่งตามความเป็นจริงแล้วทศกัณฐ์จะยืนขึ้นหรือเคลื่อนไหวภายในปราสาทนั้น ไม่ได้เลย

แสดงให้เห็นถึงการเขียน ภาพตามอุดมคติ ที่เห็นจากความเป็นจริง แต่ก็มีความสัมพันธ์กลมกลืนกันเป็นอย่างดี

5. ภาพเขียนแบบเล่าเรื่อง

งานจิตรกรรมไทย ส่วนมากจะแสดง เรื่องราวตามท้องเรื่องใน ชาดก หรือ วรรณคดี ต่อเนื่องกันไปตามลำดับ โดยมีภาพธรรมชาติ เช่น ภูเขาและต้นไม้เป็นเครื่องเชื่อมประสาน ให้ภาพจิตรกรรมไทยมีความ เป็นเอกภาพและสัมพันธ์กลมกลืนกันเป็นอย่างดี ทำให้ผู้ดูมีความเข้าใจ ในเรื่องราว และชื่นชมความงามของภาพไปพร้อมๆ กัน

6. ภาพเขียนที่มีทัศนียภาพแบบตานกมอง

ภาพทิวทัศน์แสดงอาคารบ้านเรือน และชีวิตความเป็นอยู่ในงานจิตรกรรมไทย โดยจะให้ความรู้สึกว่าเป็นภาพมองจากที่สูงลงสู่ที่ต่ำ หรือที่ เรียกว่า ภาพแบบตานกมอง (bird's eyes view) เพื่อให้ผู้ดูสามารถมองเห็นบ้านเรือน และความเป็นอยู่ของผู้คนที่อยู่ในภาพได้อย่างทั่วถึงโดย ไม่บัง หรือทับซ้อนกันเหมือนกับภาพจิตรกรรมสากลโดยทั่วๆ ไป จึงนับเป็นความชาญฉลาดของช่างไทย ที่สามารถสร้างสรรค์งานจิตรกรรมที่มี คุณค่าเป็นลักษณะเฉพาะตัว

บทที่ 4

การออกแบบสื่อสิ่งพิมพ์สามมิติ

ประติมากรรมกระดาษ คือ งานศิลปะในรูปทรงสามมิติ โดยสร้างจากกระดาษ แบ่งตามลักษณะงานได้เป็นสามประเภท คือ

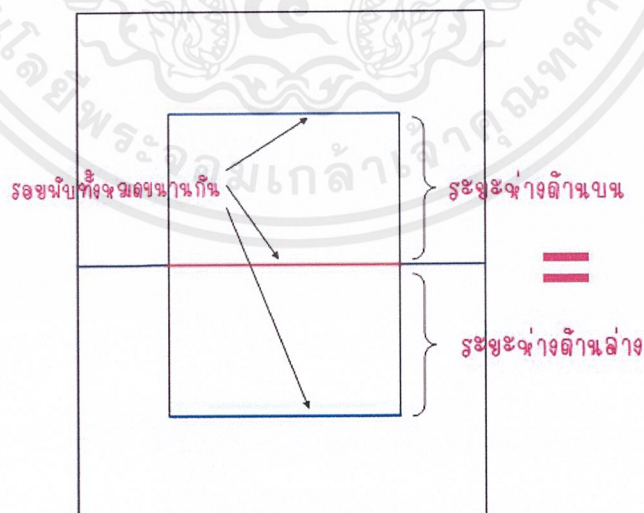
1. ป๊อปอัพแบบ 90 องศา
2. ป๊อปอัพแบบ 180 องศา
3. การพับแบบ accordion

4.1 วิธีการทำป๊อปอัพแบบ 90 องศา

ป๊อปอัพแบบ 90 องศา คือ การกางออกของตัวการ์ดเพื่อให้ขึ้นรูปการ์ดป๊อปอัพสมบูรณ์แบบกางออกแค่เพียง 90 องศาเท่านั้น

1. การขึ้นรูปแบบที่ 1 หลักการบนล่างเท่ากัน

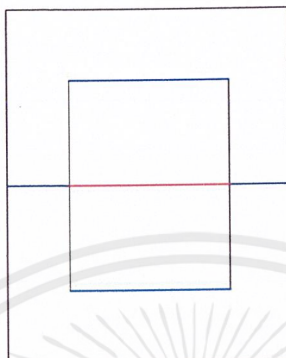
การขึ้นรูปแบบนี้ จำง่าย ๆ คือ ฐานของรอยพับทุกรอยจะอยู่ในระนาบที่ขนานกัน กับ รอบพับตรงกลาง ในขณะที่ระยะห่าง ของทั้งสองฝั่งของรอยพับ(ด้านบนกับด้านล่าง) มีระยะเท่ากัน

รูปที่ 35

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มีกระดาษอยู่หนึ่งแผ่น ลองเอากัตเตอร์ตัด ตามรอยสีดำ ทั้งสองรอย และเปลี่ยนตรงส่วนที่พับ โดยใช้วิธีการพับตามสีดำในรูปแบบตัวอย่าง

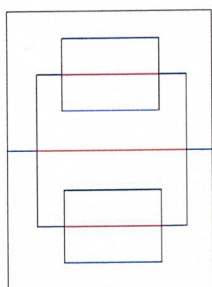
รูปที่ 36

เราจะเห็นว่า สิ่งที่เราทำคือเราแค่เปลี่ยนมุมพับของส่วนที่ตัด ตรงกลางจากที่เป็นมุมหุบเขา ซึ่งเป็นมุมเดียวกับกระดาษทั้งแผ่น เราก็เปลี่ยนมุมส่วนนี้เป็น มุมของยอดเขา ซึ่งเมื่อส่วนกลางเปลี่ยนแล้ว ตรงส่วนฐานของรอยตัดทั้งสองก็จะเกิดเป็นมุมหุบเขาขึ้นมาด้วย ดังภาพ

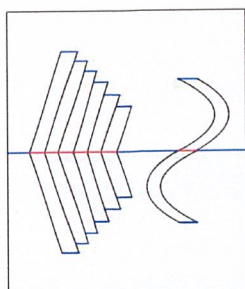

รูปที่ 37

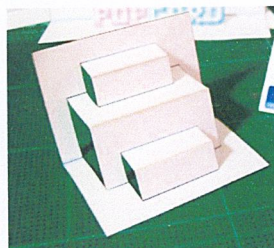
แบบซัพซ้อนขึ้น

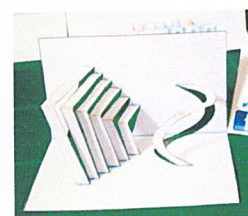
รูปที่ 38

รูปที่ 39

รูปที่ 40

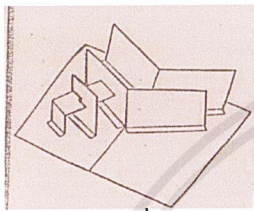
รูปที่ 41

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

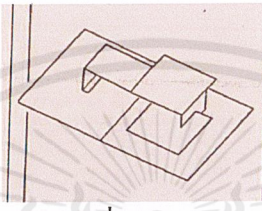
4.2 วิธีการทำป๊อบอัพแบบ180องศา

ป๊อบอัพแบบ180องศา คือการกางออกของตัวการ์ดเพื่อให้ขึ้นรูปการ์ดป๊อบอัพสมบูรณ์แบบ โดยเมื่อกางออกแล้วจะเห็นตัวpop up ได้รอบด้าน การทำป๊อบอัพแบบ180องศานั้นมีหลายวิธีด้วยกัน ไม่มีหลักการตายตัวนัก ป๊อบอัพแบบ180องศานั้นทำยากที่สุด แต่เมื่อสำเร็จออกมาแล้วก็ให้ผลลัพธ์ที่น่าตื่นตาตื่นใจที่สุดเช่นกัน

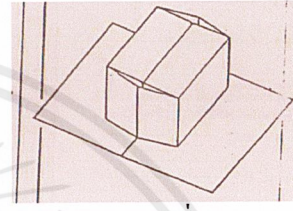
เทคนิคการทำป๊อบอัพแบบ180องศา ทำได้หลายวิธี ดังนี้

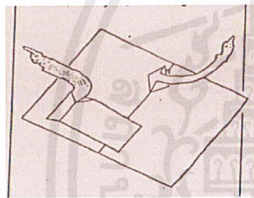
รูปที่ 42

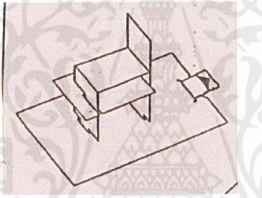
รูปที่ 43

รูปที่ 44

รูปที่ 45

รูปที่ 46

4.3 วิธีการทำป๊อบอัพโดยใช้เทคนิคการพับแบบ accordion

วิธีการพับแบบ accordion จะมีลักษณะการพับคล้ายกับการพับพัด โดยเมื่อกางออกมาแล้วจะสามารถทำให้ตัวชิ้นงานสามารถตั้งอยู่ได้

รูปที่ 47

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

การวิเคราะห์และสรุปข้อมูลเบื้องต้น

5.1 แนวความคิดรวบยอด

การออกแบบภาพประกอบนิทานในแต่ละเรื่องนั้น จะอาศัยการสรุปเนื้อหาของนิทานในแต่ละเรื่อง โดยยกฉากเด่นในเรื่อง หรือตัวละครสำคัญของเรื่องนั้นๆเป็นหลัก โดยส่วนประกอบต่างๆในภาพจะสอดแทรกความเป็นไทย แต่ในขณะที่เดียวกันก็มีการผสมผสานกับกราฟฟิกสมัยใหม่ เพื่อสร้างความน่าสนใจและแปลกใหม่ให้กับภาพประกอบด้วย

5.2 บทบาทและความสำคัญของการออกแบบ

ใช้การออกแบบที่ผสมผสานระหว่างภาพวาดฝาผนังวัดและกราฟฟิกแบบสมัยใหม่มาผสมผสานกันเพื่อให้เกิดความน่าสนใจ ดึงดูดให้คนรุ่นใหม่ได้หันมาสนใจนิทานพื้นบ้านของไทยมากขึ้น โดยมีหลักที่ต้องพิจารณาดังนี้

- 1.พิจารณาประเภทของนิทาน โดยในการออกแบบภาพประกอบและชิ้นงานควรออกแบบให้ภาพรวมออกมาเหมาะสมกับเนื้อเรื่อง
- 2.พิจารณาจากกลุ่มเป้าหมาย โดยออกแบบให้เหมาะกับเพศ ช่วงอายุและความสนใจของเป้าหมายด้วย
- 3.พิจารณาแนวทางสร้างสรรค์ รูปแบบการสร้างสรรค์ รูปแบบการสร้างสรรค์จะเป็นหลักการ3ประการ คือ หลักการจัดองค์ประกอบศิลป์เพื่อคุณค่าความสวยงาม ประการที่2 คือ หลักการออกแบบรูปภาพ หรือกำหนดลักษณะของภาพที่จะนำมาใช้ทำ และกำหนดแบบตัวอักษร หลักการทั้งหมดจะต้องสอดคล้องและเหมาะสมกับประเภทของหนังสือ และต้องสร้างรูปแบบแปลกใหม่ให้กับตัวชิ้นงานด้วย

ในการออกแบบภาพประกอบนิทานชุดนี้ จะเน้นที่การผสมผสานระหว่างภาพวาดฝาผนังและกราฟฟิกแบบสมัยใหม่ โดยจะมีการใช้ลวดลายของไทยและมีกลิ่นอายจากภาพวาดฝาผนังวัดเข้ามาประกอบเพื่อแสดงถึงเอกลักษณ์ของศิลปะไทย

5.3 สรุปสาระสำคัญในนิทานแต่ละเรื่อง

สรุปเนื้อเรื่องของนิทานแต่ละเรื่อง แล้วเลือก 키워ด์ที่สำคัญๆ จากเรื่อง เพื่อความสะดวกและเหมาะสมในการออกแบบภาพประกอบ

5.3.1 นิทานเรื่อง ก่องข้าวน้อยฆ่าแม่

เลือกใช้ฉาก มารดาที่เสียชีวิตแล้วอยู่บนสวรรค์ เบื้องล่างเป็นเจดีย์ก่องข้าวน้อย และฉาคนุตรชายกำลังไถนา เพื่อสื่อถึงความเศร้าของคนเป็นแม่ และเจดีย์ก่องข้าวน้อยที่เปรียบเหมือนอนุสรณ์สถานแสดงถึงความสำนึกผิดในการกระทำของตนของบุตรชาย

ส่วนสำคัญของเรื่อง

ทุ่งนา คววย แม่(หญิงชรา) ลูกชาย ก่องข้าว ประชาตุ่ก่องข้าวน้อย

5.3.2 นิทานเรื่อง แก้วหน้าม้า

ออกแบบให้มีนางแก้วหน้าม้าซึ่งถือเป็นตัวละครสำคัญและมีความสำคัญกับเหตุการณ์ต่างๆในเรื่อง และมีของวิเศษของนางแก้วหน้าม้าอยู่รายรอบ

ส่วนสำคัญของเรื่อง

นางแก้วหน้าม้า พระโอรสปีนทอง ฤๅษี เรือเหาะ มีดอีโต้ ว่าวจุฬา ชามรงค์

5.3.3 นิทานเรื่อง ปลาบู่ทอง

เลือกฉากที่นางเอื้อยกำลังร่อนรำให้แม่ปลาบู่ทองที่ริมน้ำ เพราะฉากนี้เป็นฉากสำคัญอีกฉากหนึ่งของเรื่อง

ส่วนสำคัญของเรื่อง

นางเอื้อย ปลาบู่ทอง ต้นมะเขือ นกแขกเต้า ต้นโพธิ์ทอง

5.3.4 นิทานเรื่อง ท้าวแสนปม

ออกแบบให้มีใบหน้าของนายแสนปม ผู้เป็นตัวละครสำคัญของเรื่อง และมีของวิเศษที่ได้จากพระอินทร์อยู่รายรอบ เพราะของวิเศษเหล่านั้นมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในเรื่อง ส่วนสำคัญของเรื่อง

นายแสนปม พระริดาอุษา ต้นมะเขือ พระอินทร์ กลองสารพัดนึก เปลทองคำ ก้อนข้าวสุก

5.3.5 นิทานเรื่อง ไกรทอง

เลือกใช้ฉากต่อสู้ระหว่างไกรทองกับชาละวัน เพราะฉากนี้ถือเป็นจุดสำคัญของเรื่อง ส่วนสำคัญของเรื่อง

ไกรทอง ชาละวัน ถ้ำทองใต้บาดาล วิมาลา เลื่อมลายวรรณ ตะเกาแก้ว ตะเกาทอง หอกสกัดโลหะ เทียน

5.3.6 นิทานเรื่อง พระยากันคาก

เลือกใช้ฉากพระยากันคากยกทัพมาสู้กับพระยาแฉก เพราะฉากนี้ถือเป็นจุดสำคัญอย่างมากของเรื่อง มีตัวละครสำคัญอยู่ครบถ้วนอีกด้วย

ส่วนสำคัญของเรื่อง

กางก พระยาแฉก เทวดา จอมปลวก วิมานของพระยาแฉก มด แมงป่อง สัตว์เลื้อยคลาน ช้าง

5.3.7 นิทานเรื่อง พระลอ

เลือกจากการต่อสู้ระหว่างฝ่ายกองทัพเมืองสรวงกับกองทัพเมืองสรอง ที่ถือเป็นจุดสำคัญของเรื่อง

ส่วนสำคัญของเรื่อง

พระลอ พระเพื่อน พระแพง กองทหาร ธนู

5.3.8 นิทานเรื่อง โสนน้อยเรือนงาม

เลือกฉากที่เรือสำเภากำลังจะออกไปซื้อสินค้า เพราะเป็นจุดเริ่มต้นสำคัญที่ทำให้ผู้คนได้เะใจถึงสถานะที่แท้จริงของโสนน้อยเรือน

ส่วนสำคัญของเรื่อง

เรือสำเภา โสนน้อยเรือนงาม เรือนของโสนน้อย

5.3.9 นิทานเรื่องตำนานนางสงกรานต์

เลือกจากธิดาทั้ง 7 ของท้าวกบิลพรหมแห่งเศียรของท้าวกบิลพรหมในวันมหาสงกรานต์ เพราะฉากนี้เป็นฉากสำคัญ และยังมีนางสงกรานต์ทั้ง 7 ร่วมในขบวนแห่อีกด้วย

ส่วนสำคัญของเรื่อง

ท้าวกบิลพรหม พานรับเศียรท้าวกบิลพรหม ธิดาของท้าวกบิลพรหมทั้ง 7 นาง ได้แก่ นางสงกรานต์ประจำวันอาทิตย์นาม นางทงษะเทวี นางสงกรานต์ประจำวันจันทร์นาม โคราคะเทวี นางสงกรานต์ประจำวันอังคารนาม รักษสเทวี นางสงกรานต์ประจำวันพุธนาม มณฑาทะเทวี นางสงกรานต์ประจำวันพฤหัสบดีนาม กิริณีเทวี นางสงกรานต์ประจำวันศุกร์นาม กิมิทาเทวี และนางสงกรานต์ประจำวันเสาร์นาม มโหธรเทวี

5.3.10 นิทานเรื่อง หลวิชัย-คาวี

เลือกจากแม่เสื่อและแม่วัวในป่า และหลวิชัยและคาวีที่ยังอยู่ในร่างวัวและเสื่อ เพราะถือเป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญของเรื่องราวต่างๆ ในเรื่อง และยังมีฤๅษีผู้ช่วยให้หลวิชัยและคาวีได้กลายร่างเป็นคนอีกด้วย

ส่วนสำคัญของเรื่อง

แม่เสื่อ แม่วัว หลวิชัย(ร่างวัว) คาวี(ร่างเสื่อ) พระขรรค์ ฤๅษี นกยักษ์ เมืองร้าง ป่า

บทที่ 6

ขั้นตอนการออกแบบ

6.1 แบบร่าง นิทานเรื่องก่องข้าวน้อยฆ่าแม่

ภาพที่ 48

คำวิจารณ์ : สีพื้นหลังกับกลุ่มควันกลืนกันไป จัดวางไม่สมดุล

ภาพที่ 49

คำวิจารณ์ : ภาพรวมควรจะดูเศร้า แต่งานนี้กลับดูแล้วให้ความรู้สึกรำกัวมากกว่า แต่การจัดวางดีขึ้นกว่าอันก่อนหน้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6.2 แบบร่างนิทาน เรื่องแก้วหน้าม้า

รูปที่ 50

คำวิจารณ์ : สิ่งทีบอกว่าเป็นเรื่องแก้วหน้าม้ายังน้อยเกินไป รูปพระปิ่นทองที่อยู่ในรูปหัวใจเห็นไม่ชัด

รูปที่ 51

คำวิจารณ์ : จุดบ่งบอกว่านี่คือแก้วหน้าม้ายังไม่มี ตัวม้าใช้สีเดิมดีกว่า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6.3 แบบร่างนิทานเรื่อง ปลาบู่ทอง

รูปที่ 52

คำวิจารณ์ : มีลูกเล่นน้อยเกินไป โโล่งเกินไป

6.4 แบบร่างนิทานเรื่อง ท้าวแสนปม

รูปที่ 53

คำวิจารณ์ : เวลาพบบแล้วไม่สามารถตั้งได้ สีเพี้ยน พิมพ์ออกมาแล้วสีโดดเกินไป การจัดองค์ประกอบยังไม่ดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6.5 แบบร่างนิทานเรื่อง ไกรทอง

รูปที่ 54

คำวิจารณ์ : สีเพี้ยน เวลาพับแล้วไม่สามารถตั้งได้ การใช้สีและการจัดองค์ประกอบยังไม่ลงตัว

6.6 แบบร่างนิทานเรื่อง พญาคันคาก

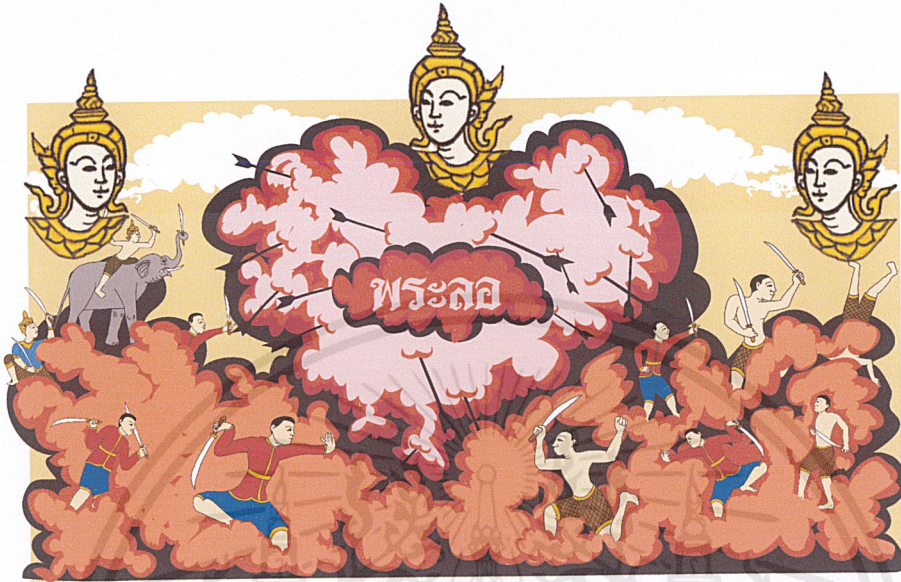

รูปที่ 55

คำวิจารณ์ : เวลาพับแล้วตั้งไม่ได้ ตรงพื้นดินน่าจะมิมิติมากกว่านี้ ตัวหนังสือคำว่า พญาคันคากอ่านยาก และการจัดวางยังไม่ลงตัวนัก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6.7 แบบร่างนิทานเรื่อง พระลอ

รูปที่ 56

คำวิจารณ์ : ตัวพระตัวนางลายเส้นไม่เข้าพวกกับส่วนประกอบอื่นๆ โดยรวม

6.8 แบบร่างนิทานเรื่อง โสณน้อยเรืองาม

รูปที่ 57

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คำวิจารณ์ : พื้นหลังสีอ่อนเกินไป สีก็อ่อนเมฆกับสีพื้นหลังก็คล้ายกันมากเกินไป ทำให้เห็นก้อนเมฆไม่ชัดเจน

6.9แบบร่างนิทานเรื่อง ตำนานวันสงกรานต์

รูปที่ 58

คำวิจารณ์ : เมื่อพิมพ์งานออกมาแล้วสีเพี้ยนมากไม่ตรงกับความต้องการ และสีโคดเกินไป เวลาพิมพ์แล้วชิ้นงานตั้งไม่ได้ การจัดวางยังไม่ลงตัว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6.10 แบบร่างนิทานเรื่อง หลวิชัย-คาวี

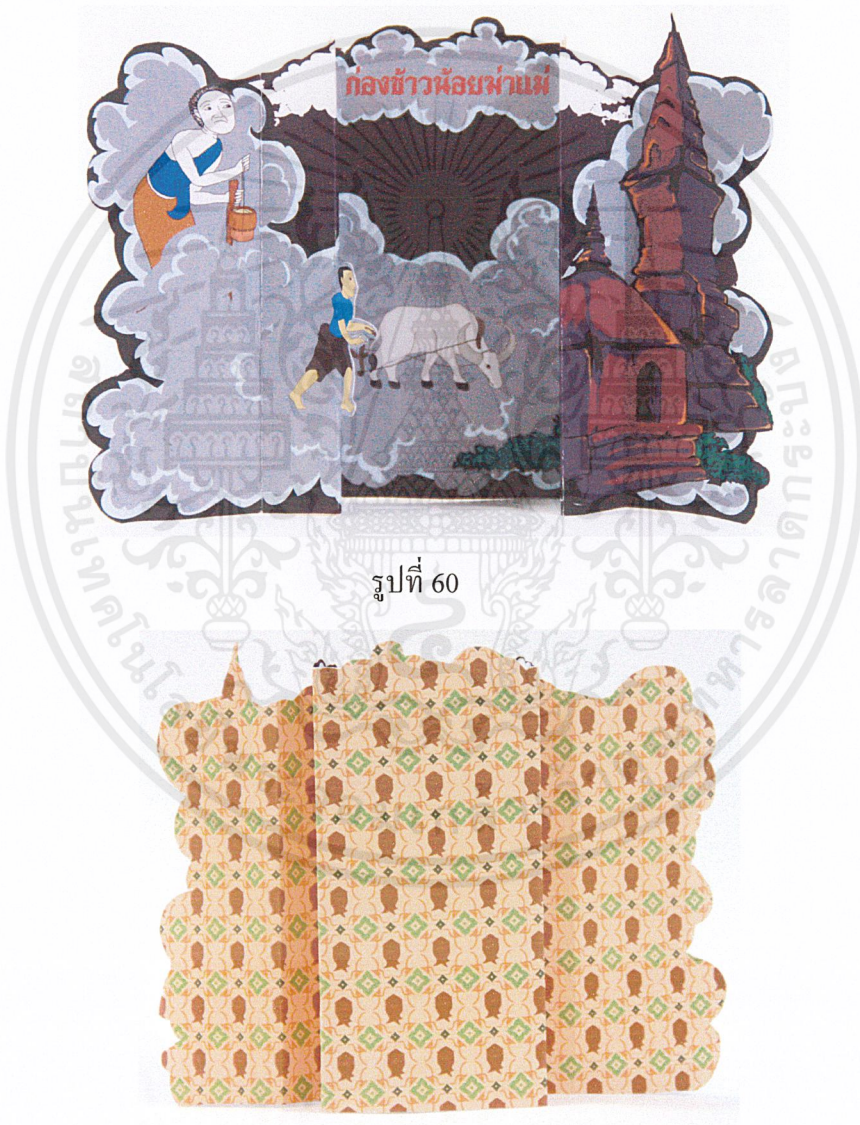
คำวิจารณ์ : สีสันที่ใช้ยังไม่เข้ากัน โดยรวมแล้วยังดูไม่ออกว่าเรื่องนี้เป็นนิทานเรื่องหลวิชัยคาวี หากไม่มีชื่อเรื่องบอก เวลาแล้วยังตั้งได้ไม่สมบูรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 7

ผลงานจริง

7.1 เรื่อง ก่องข้าวน้อยแม่

รูปที่ 61 ด้านหลัง ทำเป็นpatternรูปก่องข้าว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 62 กล่องสำหรับใส่นิทานเรื่อง ก่องข้าวน้อยฆ่าแม่

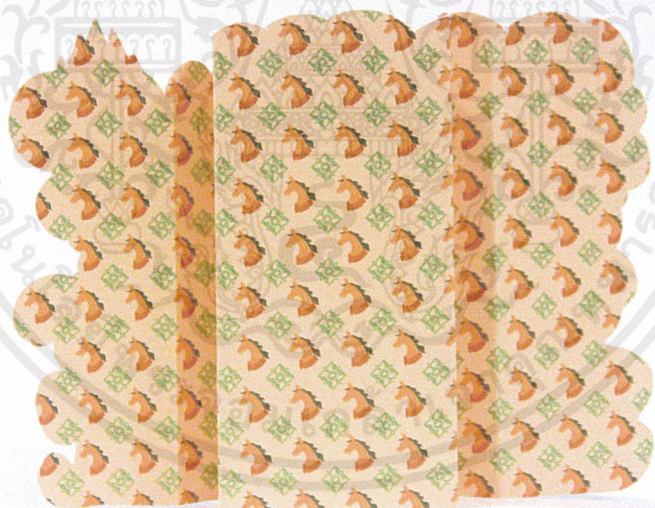
รูปที่ 63 ภายในพื้นกล่องจะมีเนื้อเรื่องนิทานอยู่ภายใน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7.2 เรื่อง แก้วหน้าม้า

รูปที่ 64 ด้านหน้า

รูปที่ 65 ด้านหลัง ทำเป็นpattern

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 66 กล่องสำหรับใส่นิทานเรื่อง แก้วหน้าม้า

รูปที่ 67 ภายในพื้นกล่องจะมีเนื้อเรื่องนิทานอยู่ภายใน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7.3 เรื่อง ปลาบู่ทอง

รูปที่ 68 ด้านหน้า โดยจะมีการใช้เทคนิคการเจาะในชิ้นงานเพื่อความมีมิติมากยิ่งขึ้น

รูปที่ 69 ด้านหลัง ทำเป็นpattern

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 70 กล่องสำหรับใส่นิทานเรื่อง ปลาทุทอง

รูปที่ 71 ภายในพื้นกล่องจะมีเนื้อเรื่องนิทานอยู่ภายใน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7.4 เรื่อง ท้าวแสนปม

รูปที่ 72 ด้านหน้า โดยจะมีการใช้เทคนิคการเจาะในชิ้นงานเพื่อความมีมิติมากยิ่งขึ้น

รูปที่ 73 ด้านหลัง ทำเป็นpattern

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 74 กล่องสำหรับใส่นิทานเรื่อง ท้าวแสนปม

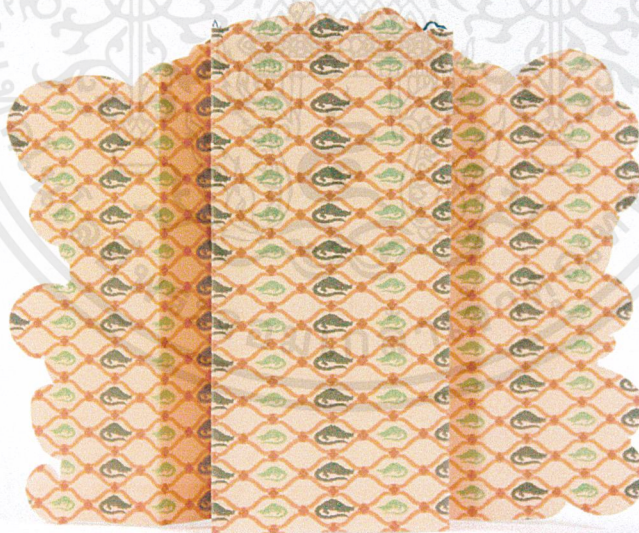
รูปที่ 75 โดยภายในพื้นกล่องจะมีเนื้อเรื่องนิทานอยู่ภายใน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7.5 เรื่อง ไกรทอง

รูปที่ 76 ด้านหน้า

รูปที่ 77 ด้านหลัง ทำเป็นpattern

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 78 กกล่องสำหรับใส่นิทานเรื่อง ไกรทอง

รูปที่ 79 ภายในพื้นกล่องจะมีเนื้อเรื่องนิทานอยู่ภายใน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7.6 เรื่อง พญาคันทก

รูปที่ 80 ด้านหน้า

รูปที่ 81 ด้านหลัง ทำเป็นpattern

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 82 กล่องสำหรับใส่นิทานเรื่อง พญาคันคาก

รูปที่ 83 ภายในพื้นกล่องจะมีเนื้อเรื่องนิทานอยู่ภายใน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7.7 เรื่อง พระล่อ

รูปที่ 84 ด้านหน้า

รูปที่ 85 ด้านหลัง ทำเป็นpattern

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 86 กล่องสำหรับใส่นิทานเรื่อง พระรถ

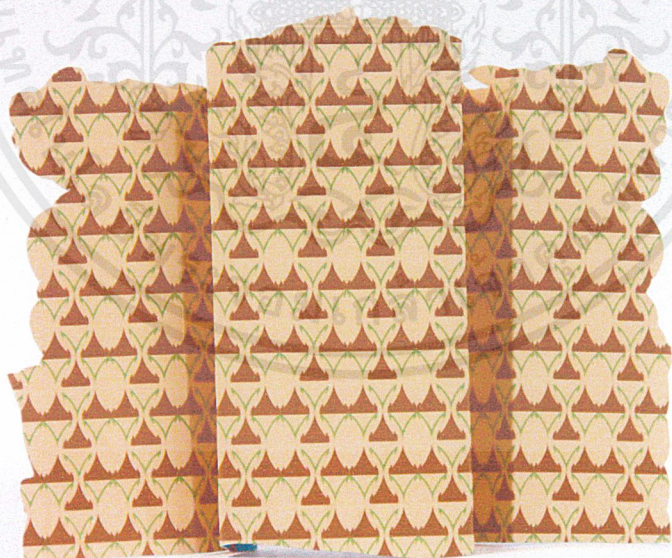
รูปที่ 87 ภายในพื้นกล่องจะมีเนื้อเรื่องนิทานอยู่ภายใน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7.8 เรื่อง โสนน้อยเรืองาม

รูปที่ 88 ด้านหน้า

รูปที่ 89 ด้านหลัง ทำเป็นpattern

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 90 กล่องสำหรับใส่นิทานเรื่อง โสนน้อยเรือหนงาม

รูปที่ 91 โดยภายในพื้นกล่องจะมีเนื้อเรื่องนิทานอยู่ภายใน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7.9 เรื่อง ตำนานวันสงกรานต์

รูปที่ 92 ด้านหน้า

รูปที่ 93 ด้านหลัง ทำเป็น pattern

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 94 กล่องสำหรับใส่นิทานเรื่อง ตำนานวันสงกรานต์

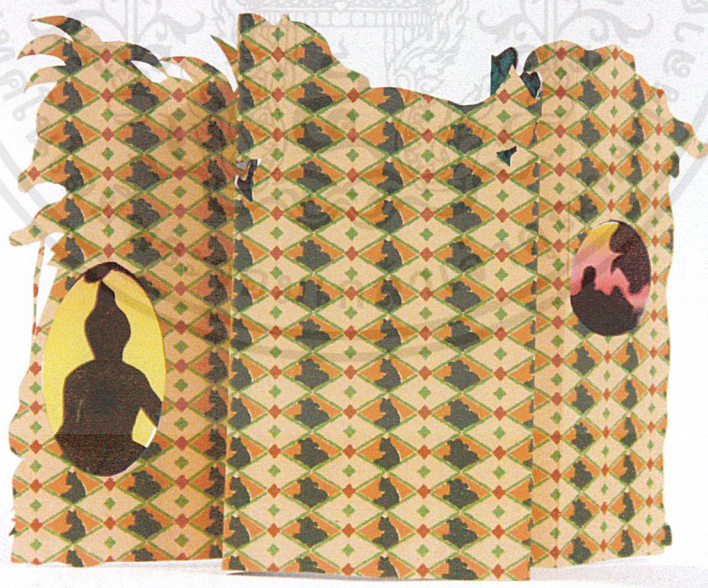
รูปที่ 95 ภายในพื้นกล่องจะมีเนื้อเรื่องนิทานอยู่ภายใน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7.10 เรื่อง หลวิชัยคำวี

รูปที่ 96 ด้านหน้าโดยจะมีการใช้เทคนิคการเจาะในชิ้นงานเพื่อความมีมิติมากยิ่งขึ้น

รูปที่ 97 ด้านหลัง ทำเป็น pattern

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

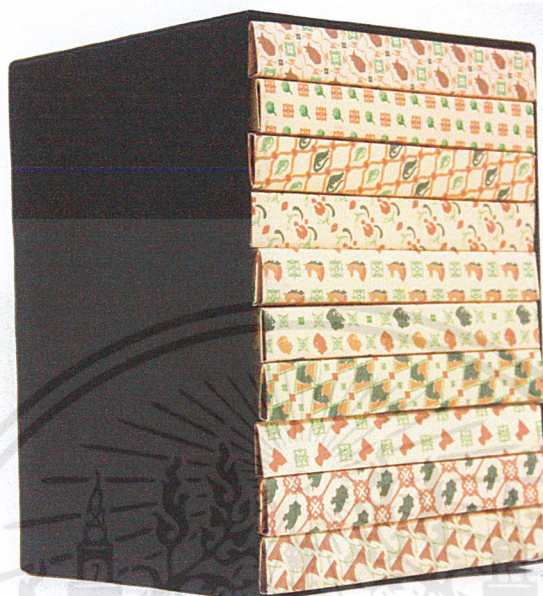
รูปที่ 98 กล่องสำหรับใส่นิทานเรื่อง ทลวิชัย-คาวี

รูปที่ 99 ภายในพื้นกล่องจะมีเนื้อเรื่องนิทานอยู่ภายใน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กล่องชุดนิทานพื้นบ้าน

รูปที่ 100

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 8

บทสรุป

8.1 สรุปผลการทำงาน

ในการออกแบบภาพประกอบชุดนิทานพื้นบ้านของไทยนี้ ถือว่ายังไม่สามารถผลิตผลงานได้ออกมาตรงตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ในส่วนของการทำป๊อปอัพแต่ในส่วนของการออกแบบก่อนข้างพอใจ ทำออกมาได้ตรงกับความต้องการ

8.2 ปัญหาในการทำงาน

8.2.1 เกิดปัญหาไม่เข้าใจการใช้เทคนิคการทำป๊อปอัพ จนไม่สามารถทำผลงานออกมาได้ตรงกับความต้องการเต็มที่

8.2.2 เลือกเทคนิคที่ยากเกินไปสำหรับความสามารถของตัวเอง ทางที่ดีควรศึกษาเทคนิคนั้นให้ดีเสียก่อน หรือเลือกเทคนิคที่ตัวเองถนัดจะดีกว่า

8.2.3 มีปัญหาเมื่อพิมพ์งานออกมาให้สีไม่ตรงกับที่ต้องการ จึงแก้ปัญหาด้วยการเปลี่ยนชนิดกระดาษที่ใช้พิมพ์ และปรับลด, เพิ่มค่าสี จนได้ผลลัพธ์ใหม่ที่ดีกว่าเดิม

8.2.4 เกิดจากนิสัยส่วนตัว ที่เมื่อเจอปัญหาแล้วไม่ยอมชนกับปัญหา และไม่เต็มที่กับงานเท่าที่ควร และขาดความรับผิดชอบ อีกทั้งเมื่อห่างจากงานไปนานทำให้ขาดความกระตือรือร้น ทางที่ดีควรทำงานทุกอย่างให้เสร็จจุล่ง อย่าปล่อยทิ้งไว้จนหมดไฟในการทำงาน

8.2.5 มีปัญหาเมื่อพิมพ์ตัวงานแล้วไม่สามารถตั้งได้ และงานออกมาไม่เหมือนอย่างที่ตั้งใจ

8.3 ผลที่ได้รับจากการทำงาน

8.3.1 ได้ทดลองเทคนิคป๊อปอัพที่ตนเองไม่คุ้นเคยมาก่อน

8.3.2 ได้เรียนรู้ทักษะและวิธีการใช้โปรแกรม Adobe Illustrator และ Adobe Photoshop มากขึ้น

8.3.3 เรียนรู้วิธีการออกแบบและวิธีการแก้ปัญหาทางกราฟฟิกเพิ่มมากขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บรรณานุกรม

ธวัชชัย ศรีสุเทพ . ชุดสีโดนใจ . นนทบุรี: มาร์คมายเว็บ , 2549 . 208 หน้า

ชลาลัย ศรีอารีย์ . อมตะนิทานไทย(สองภาษา) . กรุงเทพฯ: ศรีเอทบุ๊กส์ , 2549 . 160 หน้า

เอนก นาวิกมูล . หนังสือและสมุดคลาสสิก . พิมพ์ครั้งที่1 . แสงดาว , 2553 . 256 หน้า

www.google.com

www.thaipopcard.com

www.gotoknow.org

www.thaiartonline.com

www.wikipedia.com

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล

นางสาวนิภา โกฏค่างพลู

Nipa Kodkangplu

ที่อยู่

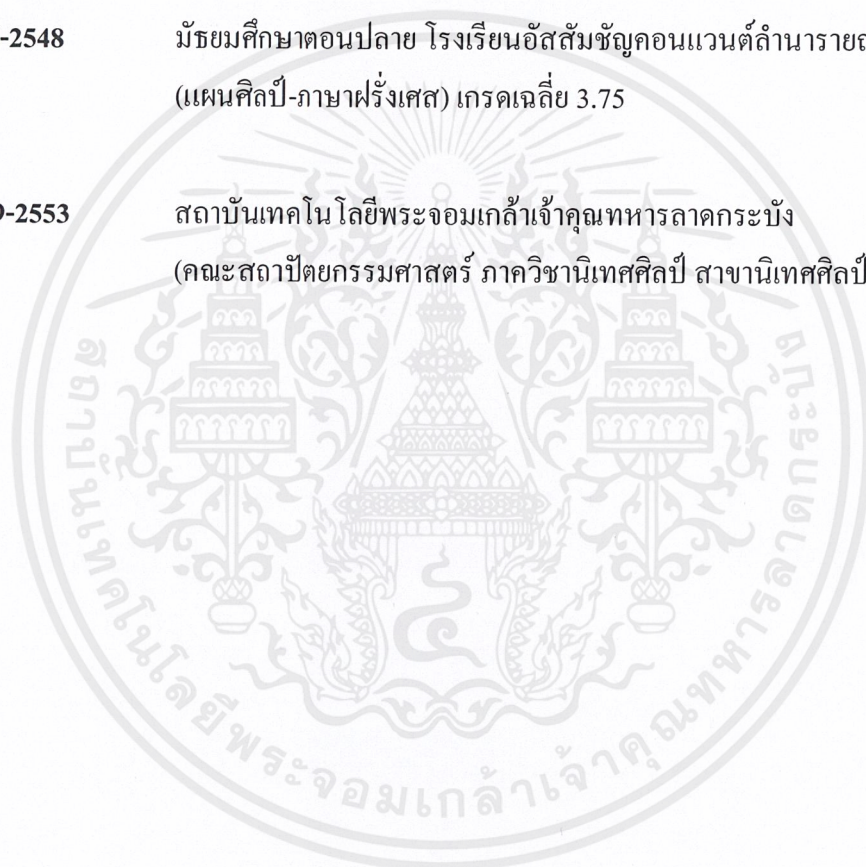
188/9 ต.หนองบัว อ.พัฒนานิคม จ.ลพบุรี 15140

ประวัติการศึกษา

พ.ศ.2546-2548

มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนอัสสัมชัญคอนเวนต์ลำานารายณ์
(แผนศิลป์-ภาษาฝรั่งเศส)เกรดเฉลี่ย 3.75

พ.ศ. 2549-2553

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
(คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ภาควิชาศิลปะสถาปัตยกรรม สาขาศิลปะ)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้